

[USA må gå sammen med Kina](#)
[om at finde sin bestemmelse](#)
[på Månens bagside.](#)
[LaRouchePAC Internationale](#)
[fredags-webcast, 27. maj 2016,](#)
[med Lyndon LaRouche m.fl.](#)

Dette er et øjeblik, i hvilket vi absolut må mobilisere, for verden ... har nået til et beslutningens øjeblik ... der vil afgøre menneskehedens retning for de næste 50, 100 eller flere år. Det er nu, vi må beslutte, hvorvidt vi aktuelt befinder os i en nedtælling til Tredje Verdenskrig mellem atommagter, som det ønskes af Obama og hans britiske 'controllers'; eller, om denne periode er begyndelsen til et absolut nyt, globalt system, baseret på et fuldstændig nyt princip, hvis standard er gensidigt samarbejde og gensidig gavn, til menneskehedens fremme som helhed.

Engelsk udskrift.

The United States Must Join China to find its Destiny
on the Far Side of the Moon.

Webcast, May 27, 2016:

MEGAN BEETS: Good evening. This is Friday, May 27, 2016. And I'd like to welcome all of you to our regular Friday evening broadcast here at LaRouche PAC. My name is Megan Beets; and I'm joined in the studio today by Ben Deniston and by Lyndon LaRouche. We're joined via video by three members of the LaRouche PAC Policy Committee: Michael Steger in San Francisco, California; Kesha Rogers in Houston, Texas; and Diane Sare, currently in New Jersey, but joining us from our Manhattan Project.

This weekend in the United States is Memorial Day weekend; which is a holiday which was created after the Civil War to honor the sacrifice of our fallen soldiers, including those soldiers

who fought in World War II and gave their lives to the defeat of fascism in the 20th Century. This is a moment in which we absolutely mobilize, because the world sits now, and has reached a point of decision – a {punctum saliens} which will determine the direction of humanity for the next 50, 100, or more years. It's now that we must decide whether we are currently going to be in a countdown to World War III between thermonuclear powers, as is the want of Obama and his British controllers; or whether this period is the beginning of an absolutely new global system, based upon a completely new principle. The standard of which is mutual cooperation, mutual benefit for the advancement of mankind as a whole.

If you take a step back, and you look at the world as a whole – which can sometimes be difficult for Americans, in particular, to do – if you look at the global situation as one, the tensions between these two potential futures couldn't be more clear. For example, on the one hand, you had an incredible development this week in Iran; on Monday, May 23, President Rouhani of Iran declared May 23 to be Chabahar Day. This declaration was made to mark and to celebrate an historic agreement which was signed in Iran between the President of Iran, Prime Minister Modi of India, and the President of Afghanistan; who had gathered to sign agreements toward joint cooperation and collaboration, a \$20 billion investment to build up the port of Chabahar in southeast Iran, which opens up to the Arabian Sea.

This project is a great victory for the cause of the World Land-Bridge, which Lyn, you and your wife Helga have organized for, for quite some time. And this crucial project will integrate India, Afghanistan, and Iran, and potential future partners like Pakistan and China; and it opens up new shipping routes, new trade routes, and new potentialities for the development of potentially the entire south Eurasian region, to integrate it up into Europe. Just to add one more detail, very importantly, this gives landlocked Afghanistan, which as we know has been decimated by the policies of the Bush and Obama administrations, access to the Arabian Sea.

Aside from the details, more importantly, is this spirit of cooperation which was expressed by President Rouhani at the signing celebration; where he said, about the Day of Chabahar, "This is a very important day for Iranians. And from now on, it is going to be even more important; because today is going to mark the day of cooperation among the three of us – Iran, India,

and Afghanistan." He said, "Today's document is not just an economic document. It is actually a political and a regional one, and its message is that countries need to utilize the opportunities provided by the region in order to develop, and also expand cooperation." And then, at the same ceremony, President Modi noted the long unified history of India and Iran.

At virtually the same time that Modi was in Iran, the President of India was in China on a four-day visit, where he spoke at Beijing University on the topic of "India-China Relations; 8 Steps to a People-Centric Partnership". He said, "India and China are poised to play a significant and constructive role in the 21st Century. When Indians and Chinese come together to address global challenges and build on their shared interests, there will be no limits to what our two peoples can jointly achieve." He also noted particularly that China and India are young countries, full of young people. And he said that "Both sides should work with the aim of insuring that we do not burden our coming generations by leaving unresolved problems to them. Both India and China are young societies, and our youth share common aspirations and perceptions."

Just to quickly add another part of the picture, are the interesting and potentially very important actions of President Abe of Japan; who in the recent period, has begun to move towards agreements for cooperation both with President Putin in Russia, and also with China, against the explicit orders of Obama and the British, who demand that Japan maintain the historic geopolitical conflict and enmity with both of those nations. So, this is a new world which is developing; but on the other hand, Obama is still in office in the United States, because the American people and the Congress have refused to throw him out. And Obama today is visiting Hiroshima; the first US President to make that visit since the completely unnecessary bombing of that city over 70 years ago. Leading into this visit, Obama not only refused to apologize for that bombing that killed over 100,000 people; but he also defended the actions of Harry Truman, saying that sometimes Presidents in warfare have to make tough decisions.

That characterizes exactly why [Obama's] in Asia; to attempt to drum up among the Asian nations against China. Now, this won't work, but it only fans the flames of any potential war and confrontation.

BENJAMIN DENISTON: Lyn, I don't know if you have any direct

thoughts on that, but I think the immediate counterpoint to that, as you're saying, under Obama, is this build-up to the war danger as the direct threat. I think what we're seeing with these developments in central Asia, these agreements, is just another step in this new strategic bloc centered around really Russia's and China's leadership. As we were discussing earlier today, completely in tandem with that, is the escalation of the threat of war; Obama being kind of the face of it. But really coming from the British as an attempt to break down this threat to their empire, centered around Russia and China. It's notable just to emphasize, we're going, in July is going to be this next NATO summit; where they're going to try and solidify the establishment of putting four new battalions, of about 1000 troops each, up in Eastern Europe right on the border of Russia. It's been noted that this is potentially the largest forward basing of a military presence on Russia's borders since when? Since the Nazis in World War II. So, you have this explicit clear escalation; and that's coming up in July. That's the intention for this. And that's in the context of the entire NATO policy perpetually to move closer and closer to Russia's borders; a policy that we, the United States, promised we wouldn't do. We made that promise to Russia as the Soviet Union began to collapse; and we've completely reneged on that, and pushed it further and further and further. And now this is really coming to a breaking point; and Lyn, your wife Helga, from her reading from Europe, she's been saying that she thinks there is a real growing recognition. We've been saying it; we know it's happening. You've been sounding the alarm on this; but she thought it was interesting that even conservative elements in Germany for example – elements that might not usually be so vocal on this – are coming out and warning that we're on the path to war under this current policy. Particularly, an article in {Die Welt} recently, which is generally one of the major conservative papers in Germany; so you wouldn't expect this concern over this war drive. But her assessment was that that being raised now was reflecting a kind of breaking open of recognition and potential freak-out around the fact that this thing is heading towards a real potential conflict; and this is not something you walk away from. You're talking about thermonuclear war; you're not talking about any kind of conflict mankind's ever had before.

LYNDON LAROCHE: Well, the crucial issue here is not detail

as such; the crucial thing is what creates a higher standard of performance of the human individual in society. Now, that thing is not treated seriously in any ordinary sense; they don't recognize it. They don't recognize the need to change the productivity of the per capita personality of society; that is not recognized. What is recognized is, how cheap is the labor; and no matter how poor the quality of performance of the labor, how cheap is the labor. We see this in the United States as a trend; a backward trend. We see it very clearly; the United States is degenerated. It was degenerated; it was done under the influence of the British. You had people like the Bushes and Obama; these people are a destructive force. Their very existence destroys the productive capabilities of the human population. So therefore, you have to get rid of these guys and replace them with people who are competent; which has not been done. So what you see, the degeneration of the quality of labor inside the United States is typical of this kind of phenomena. So, this is something which is more British than it is American. But it's been stuck in the United States. And therefore, all these ideas that you can measure things simply is wrong; it doesn't work that way. Mankind creates by mankind itself creates a capability of creation; and that's what's important.

Now then, you have to support that which you have discovered; that's what the problem is. And the usual procedure and interpretation is worthless and actually destructive.

DENISTON: You look at what gets presented as ostensible value in economics discussion today, it's ridiculous. Economic value is a product of the human mind; resources are creations of mankind that create wealth, that create value. It's not going out finding resources or exploiting labor forces, getting the cheapest labor; that's not the substance of what enables – in my mind, the core issue is what is the science of mankind's relation to the universe. It's kind of a general way to put it; and I think that maybe passes over a lot of people's heads. But you're looking at how is it that mankind exists in the universe? Mankind doesn't exist in a fixed way, mankind can intervene to change that relationship. If we're not looking at that, then we're not talking about mankind.

LAROCHE: Well, mankind has to be changed; that's a necessary factor. And mankind is changed how? By being exposed

to responsibility for doing things which were not able to be done by human beings at an earlier stage. And therefore, the question is the improvement of the quality of the personal individual in society is the crucial element. You find you have the people working for Wall Street; they're worthless.

DENISTON: That's a nice way to put it.

LAROUCHE: They are actually worthless people. And most of society in the United States today is full of worthless people; because they have been degenerated below the level of what humanity was capable of doing earlier. Now they go back to a lower level; you see the high death rates among employed people during the recent course of time. Therefore, the process of the government has become a force of destruction of the human individual. That's why the problem becomes apparent; because you recognize, "Wait a minute! You're saying that my existence is inferior?" "Yes." Why is that the case? Because society wants a lower standard of productivity; things like the space program are gone. The removal of the space program from the achievement of the original space program, which was done in Germany and in the United States –

DENISTON: Krafft Ehrlicke and all his allies, yeah.

LAROUCHE: Yeah. This thing is what was being crushed. So therefore, the human mind was being crushed; but the lesson is that what were the technologies that we were introducing for practice were technologies which inherently had a higher value of productivity than anything else. And that's what's overlooked.

The idea of cheap labor; cheap labor is a disease. What you need is a higher standard of achievement of the human mind; leading to a higher standard of development of the human mind. That's what's important; that's the crucial issue.

BEETS: I think when we start to think about where in the US do you have a population that could be moved to restore the demand for such a human standard, you've put the emphasis on Manhattan. And I was wondering if Diane wanted to say a few things; because we have a conference coming up there this weekend that both you and Helga will be participating in.

LAROUCHE: All you have to do to destroy the human power of creativity is to take California, southern California, the universities and several institutions in California, and go from what had been the case, to what was the case. And when you had a certain sexual maniac who took over southern California, you understand exactly what the problem is.

DENISTON: A pretty pathetic movie star; a Nazi, a Hitler admirer at that. Schwarzenegger, yeah. I mean, you talk about degeneration; you raised California. To me, the emblematic family is the Brown family. You look at Jerry Brown, you look at Pat Brown, his father, Edmund Pat Brown; he was one of the last echoes, reverberations of the Franklin Roosevelt orientation. He built up the state – the water projects, the educational system, the schools. When I started going to school, you could go to a decent junior college for tens of dollars for a class. It was affordable; people could afford education. And it's just been completely destroyed. It was all built up under this Roosevelt-style administration of Pat Brown; then you look at Jerry Brown – "Governor Moon Beam" as he was called in his first term – a total degenerate. Now they're talking about – Michael Steger might have more to say on this – now they're talking about permanently shutting down large sections of the agricultural region in California because they're running out of water. The idiocy is astounding. They're sitting there, a huge coastline on the biggest ocean on the entire planet; and they're saying, "We can't find any water; we don't have any water. We have to just shut things down." And the fact that people go along with that, is just insane.

You talk about degeneration; look at what we used to have under the leadership of Pat Brown. We had some things in between; we had this disgusting figure Schwarzenegger, who was a total British agent himself. And then this Jerry Brown thing is just emblematic of the degeneration and the Green policy takeover; what's happened to the population in the United States.

LAROUCHE: The lesson is, that there's a principle of organization of productivity in terms of the human individual; and that's what you have to focus on. That factor. Without that factor, you have no progress. As a matter of fact, mankind ceases to be mankind; mankind is reduced to something which is a pseudo mankind formula, but it's not actual. It's something

which is mechanical; it's something which is simply constructed. But the creative power of the individual, the creative power which is acquired by the individual in society, is the thing which makes it work. It's not just, "This will make it work. This will make it better." No. Mankind has to produce within the ranks of mankind itself, the ability to achieve degrees of productivity beyond anything beforehand; that has always been the policy. Since the beginning, shall we say so to speak; and it was always like that. When you lose that, then you lose your very characteristic of the human species.

DENISTON: Be fruitful and multiply.

LAROCHE: Multiply, I don't know; they're kind of lazy these days.

DIANE SARE: I had one very specific comment on this, actually, which is very interesting, from our earlier discussion; and then when I heard what President Obama had to say in his speech in Hiroshima. Where he says, he talks about supposedly the development of mankind; and this is Obama's take on man. "Artifacts tell us that violent conflict appeared with the very first man. Our early ancestors, having learned to make blades from flint and spears from wood, used these tools not just for hunting, but against their own kind. On every continent, the history of civilization is filled with war, whether driven by scarcity of grain or hunger for gold; compelled by nationalist fervor or religious zeal." Do you hear his stepfather and what happened in Indonesia in that?

And I was very struck, because if you take two other great American leaders, who also gave us their take on the arc of history, one is Martin Luther King, who people may remember in his Mountaintop speech, he has the polemic, "If I could travel with God to any other time in history, when would I want to be alive?" So, he talks about the Parthenon; he talks about seeing Socrates, and Aristotle and Mount Olympus; he talks about the emperors of the Roman Empire. He says, "I would come up to the day of the Renaissance and get a quick picture of all that the Renaissance did for the cultural and aesthetic life of man; but I wouldn't stop there." And then he talks about Abraham Lincoln and the Emancipation Proclamation; he says, "I wouldn't stop there. I would even come up to the early '30s and see a man

grappling with the problems of the bankruptcy of his nation, and come up with an eloquent cry that 'We have nothing to fear, but fear itself.'|" And he says, "Strangely enough, I would turn to the Almighty and say, 'If you allow me to live just a few years in the second half of the 20th Century, I will be happy.'|"

So, that was Martin Luther King; and then the other which Kesha will be very familiar with, is the speech that President Kennedy gave at Rice University, where he announces that we're going to land on the Moon. And he says, "No man can fully grasp how far and how fast we have come. But condense, if you will, the 50,000 years of man's recorded history in the time span of but a half century. Stated in these terms, we know very little about the first 40 years, except at the end of them, advanced man had learned how to use the skins of animals to cover them. Then about ten years ago, under this standard, man emerged from his caves to construct other kinds of shelter. Only five years ago, man learned how to write and use a cart with wheels. Christianity began only two years ago. The printing press came this year; then, less than two months ago, during this whole fifty-year span of history, the steam engine provided a new source of power." He talks about electric lights –

In other words, what's the view of Kennedy; what's the view of Martin Luther King of the development of man? And then you take the view of President Obama, which is exactly what you have expressed here, Lyn, in terms of the total degradation and a Satanic, destructive outlook.

LAROUCHE: I agree, it's real degeneration; definitely DE-generation.

KESHA ROGERS: Yeah, and I think it's important to note, one; why we are gathered here today in the context in which we're gathered. As we've been expressing, what is the intention to create a future state of society where a new species and a new understanding of what mankind should represent comes into play? The United States right now has to understand that we have a unique opportunity to join with the nations of Eurasia – with China, Russia. Of the developments which Megan was laying out earlier, that organize a new direction of a New Paradigm and progress for mankind; which you have really stated can be brought into cohesion with a new development of the United States. This is why you've put a focus on particularly Manhattan, which was

the center point of the Alexander Hamilton foundation of the United States; and Texas and California are joining in that effort.

I think that people really have to get an understanding that the United States can and must play a crucial role in preventing what we were discussing earlier as the sabotage of the orientation that is being put forth by leading nations coming together and saying that there is a unique quality to mankind which has to be preserved. Which is the creative nature of human beings; and this is what Diane was just expressing. This has been amongst leading figures of our nation, from George Washington, Hamilton, to Lincoln and others, John F Kennedy, have expressed this quite profoundly. I think if we look at the fact that two days on the 25th of May, was the 55th anniversary of Kennedy's speech to the Joint Session of Congress; and in that speech, he called for the very task of doing something that at that point had never been done before. Creating something completely new, which was to land a man on the Moon and return him safely to Earth. He says, as he's calling for the US to take that leading role in the space achievement, which he said, "in many ways, may hold a key to our future on Earth." That is still what we face today.

The new developments being proposed by China on the far side of the Moon, are going to hold the key not just for China doing something different for their nation; but for the future of mankind on Earth. Because what Kennedy had proposed, has been hijacked by the likes of the British Empire and those who wanted to stifle human progress in any way that they could. So, I think if we look at the direction the world is going in right now, there is no reason for people to feel like they have to capitulate to the stupidity that they're being bombarded with in Presidential elections, in the media lies that are being told.

The real issue right now is, what are we actually going to create as a new direction for mankind? And what Putin and China and other nations in that direction are doing is crucial.

MICHAEL STEGER: I just would make the point from California. It's clear, Lyn, what you've been describing. Once you adopt a cheap labor policy, which was explicitly adopted in California as probably the leading example; you then have no reason to educate and provoke a higher sense of identity within your population. You lose a sense of that mission, and then you

become a slave to the practical, to the mundane, to the day-to-day survival tactics; and you a kind of destruction of the culture and life of the nation over these 50 years. But what makes it most clear is what you see in the current insanity of the Presidential election; there's not a focus around this particular issue, which is Hamilton. It is what Hamilton drove to shape the Constitution and the economic policies of the country; and it is very much what was the spark of consolidating the organization, and our intervention. Specifically, around the Manhattan Project and Hamilton's economic policies; and this orientation. Because there is no clear voice coming out of the trans-Atlantic, except that perspective and that direction for development. We see it in Putin; we see it in China. That becomes the basis of civilization; that become the basis on which the trans-Atlantic can turn back to this Hamilton tradition, which is really the greatest expression of the trans-Atlantic and economic development up until the modern period. So really becomes the fight defining the political fight in the United States to reject Obama; because there is a loss of standard in the American people. There is a loss of victory, of triumph, in the minds and the culture of the American population today. They're accepting their own form of slavery. And that really becomes the challenge.

SARE: I can report from Manhattan that one of the flanks on this situation – and I think given that it is Memorial Day – all Americans should resolve ourselves, as Abraham Lincoln said in his speech at Gettysburg, that "those who have died" like the people who died on 9/11, as well as of course the people who voluntarily enlisted and fought in the wars; World War II in particular, "have not died in vain." To that end, one; I would just like to say for viewers of this website, tomorrow at 12:30pm, we will be live streaming a Memorial Day event from Manhattan. Which will begin with Helga Zepp-LaRouche, and then at 3pm, with Lyn yourself, Mr. LaRouche in a dialogue with the citizens of Manhattan, to get another inflection point after the Schiller Institute on April 7th. It's clear that that was viewed with some hope by international audiences; that there could be signs of intelligent life in the United States, as it was viewed with terror by people on behalf of the British Empire like the Saudis. It was not too long after that, that "60 Minutes" aired the special on the 28 pages; on the role of the Saudis in

perpetrating the murder of 3000 Americans on September 11th, and the role of the FBI in covering it up. I would say that particularly in Manhattan – although it is the case in other parts of the country – but particularly in Manhattan, people are not prepared now to put the genie back in the bottle. They want the truth; they would like the United States to be restored to its Constitutional role as Alexander Hamilton intended, and not as a cat's paw for the British Empire. The Saudis, I think, are aware of this; so I think people should also know that the Saudi lobbyists are on a full-front, heavily funded deployment into Washington DC to try and clean up their image with glossy pamphlets and PR firms that are getting paid \$200,000 a month, to try and promote themselves as the most wonderful allies of the United States in the war on terror and the leaders in the fight against terrorism. This is simply not going to fly. As much corruption as there is in Washington DC, it's a little much to have people parading around as the purveyors of justice when they publicly beheaded 47 people to usher in the New Year.

So, I think we're coming to a point where it's clear the United States is going to take a decision; and I find what Megan referenced at the beginning – the shift that perhaps is occurring in Japan at this moment – is also a potential shift in the United States at this time.

DENISTON: In that context, I really think the 9/11 issue is critical; and Obama's role in the whole thing. As we've been saying, people have to get their heads out of the gutter on this election stuff; people view these elections like a sporting game or something. Root for their team versus another team. We've got an issue immediately before us of this guy Obama is a killer; he has to be pulled out of office. We cannot tolerate him running the country. And just typical of that is his commitment to completely cover up the heinous murder of Americans on American soil in our history; just cover that up. No justice; nothing.

LAROCHE: That was Obama; that's Obama's operation. And Obama's sitting there still; being an abomination.

DENISTON: That's his number one career asset, is being an abomination.

LAROUCHE: That's exactly it; and the point is that if people don't recognize that, they're going to find themselves in an Obamanation situation.

ROGERS: Last night on the discussion with the activists, you were speaking about the space program, and you said that the space program goes to the right of the human individual and it's essential for human existence. I think that's what we're dealing with right now; the human individual under Obama, has been denied rights, and particularly the rights to life. Because you have a murderous policy, and if you take what has been put forth under the war drive, closer and closer to thermonuclear war, the policy coming from Obama around the healthcare; just to name a few. When you talk about what are the rights of the human individual, that is being denied; and that is what people should be actually fighting for. The understanding has to become, how do you actually know and understand those rights as a human being? What powers do human beings possess that go beyond just the simplistics of life that people try to hold on to and depend on, which gets to a higher state of existence? Which is really missing from the discussion of most of the ordinary discussion of society today.

LAROUCHE: Well, the development of the science of human discovery, which was presented by a great individual who was originally German; and then became domesticated, shall we say, in terms of the United States. And he became the secret agent, so to speak, for the progress of the human species throughout the planet. And that case, that example, is extremely important; because what's important is not what mankind does, or what the individual does physically. That's not really that important. What's important is the ability to create a discovery of a principle of productivity which is far advanced beyond what mankind has experienced so far; that's the point. And that is where the United States has lost most of its achievement; and that's what has to be corrected.

DENISTON: And space forces that issue today.

LAROUCHE: Yeah; because without that, you cannot accomplish what is required by mankind.

BEETS: Lyn, that's one of the most beautiful things about the relationship of mankind as a unique species to the Universe itself. We're not the same as the Creator, obviously, but we resonate with that principle of Creation; and our own development is guided by the principles of organization of the Universe. We {have} to go into space in order to advance; and our progress in space is going to contribute to the further development of that Universe, and the further perfection and improvement of that Universe.

LAROUCHE: You've got the history of discovery of the space program; which was developed by Germans, working from the western part of Germany and moving closer to the United States itself. And they themselves created and generated a view of mankind which provides us with an insight into the actual, efficient practice of what mankind can do in terms of the stars.

DENISTON: And they were doing much of this before they were even allowed to pursue it. They were looking for support; they were looking for people, even before World War I you had these early visionaries. And then up before World War II, they were already thinking all these things; and they were trying to find sane governments that would actually support this endeavor.

LAROUCHE: Like the Moon exploration, which was done earlier.

DENISTON: All the way back to Jules Verne and some –

LAROUCHE: But Jules Verne was not a real good contribution to anything. But what was actually being done, by the space program, by the people on the Moon project, that was really working. And that was what actually turned into a mechanism in order to create an insight into mankind's potential beyond what mankind had previously understood to be the kinds of things that could be experimentally achieved.

DENISTON: Always for me, the first thing that comes out is, all of sudden, you're talking about mankind; you're not talking one nation or one culture or one people. You're talking about what is it about us as a unique species on this planet that we can pursue these things.

LAROCHE: The main thing is, what about the people from Germany, originally from their Moon project in Germany, actually created this whole system. And that whole tendency depends upon that; it depends upon that precedent. German scientists who actually came into the United States; developed a program; and applied the program; which gave the United States today the ability to do what it has not been doing recently so far.

ROGERS: Yeah, and they had a sense of creative imagination which was different than what some people get inspired by the space program. A lot of people talk about the science fiction Star Wars, all of this stuff, that really doesn't characterize the true nature of mankind to bring these ideas into existence. For instance, Krafft Ehrlicke, von Braun, all of these great German scientists, they had such extraordinary imaginations; and they put forth the programs that were necessary to expand mankind's existence beyond Earth, beyond the Moon, and into the outer reaches of the Solar System in a way that nobody else could do, in a way that could be accomplished and become real. Because they understood that man had the power to bring this into existence; it wasn't just some far out science fiction thing, but this was the destiny of mankind. To conquer the Solar System; to reach mankind's extra-terrestrial imperative. And it's completely different than what people get inspire by today – Hollywood movies and Star Wars, and all of this stuff that is not real.

STEGER: Well, it's Bach; the real question is Bach. Krafft Ehrlicke, Werner von Braun, they set up Classical quartets in these rural towns in Alabama where they were sent to do this space research. If you really think about what Bach propagated as a quality of culture of the Universe itself; he took what Kepler had initiated and continued it and maintained it so you could get this level of scientific advancement. It really is the question of what drove Einstein. What drove the questions of what's governing the heavens? Even going back to the ancient world, this question of music and composition that Bach really made clear, seems to have captured the imagination of man in a way which makes space travel possible.

LAROCHE: I think the key thing to look at is Krafft Ehrlicke. Now, Krafft Ehrlicke became the maker of the whole space

program; he did it. And the method he was using was to the same effect; and therefore it was to the idea that there was some process of the human mind, the creative powers of the human individual mind. This is what can be used, and must be used, as the instrument for bringing the achievements which mankind will find in due course. And Krafft Ehrlicke is an illustration of that point; if you look at the history of what he did, and then you apply that to what has been going on still from Texas now. The elements from there are still there. But this was a discovery which came from eastern Germany, which was carried through the period of the war; which went into the southern parts of the United States to build a program which was supported by American officials and so forth. And to presume Krafft Ehrlicke's achievements; which were terminated because he had a very complicated health problem, and he died under those conditions. But the principle of the matter is still alive. He had been dead for some years, but the principle on which he was expressed and which led and prompted other people who would listen to him; that is still a principle which is important.

So, it's not a practical principle; it's not something that you can measure simply, as a yardstick or something of that nature. This was the achievement of a particular man, among other men doing the same kind of work, which created the possibility of mankind's systemic mastery of the Universe.

DENISTON: I think that's our reference point for today. Anything less than that, and we're failing to achieve the requirements for mankind.

LAROCHE: Yeah, they're important.

BEETS: And I think that quality is what we have to re-awaken within the United States; it's a specific reference point from Germany, but in the United States. And I think it's important to recognize that you have all these beautiful developments around the world, but unless we can shift the United States, it doesn't matter. We actually have to turn this and re-awaken this true principle of the United States that you've been expressing in order to make this shift to the New Paradigm.

LAROCHE: And what you know, of course, from your own experience, in terms of what we do with the Moon; the Moon

project, which is what our destiny is from the standpoint of China right now.

BEETS: Yeah, if Americans realized that in two years, we could join China on the far side of the Moon, I think they'd have a far different outlook for the immediate future.

LAROUCHE: I think that's where we want to push people's attention to that thing as a commitment.

DENISTON: Yes; always the unknown.

LAROUCHE: Unknown? Who's unknown?

BEETS: Is there anything else from you three joining us by video?

SARE: To tune in tomorrow at 12:30pm. If you're in New York, you should be there.

BEETS: Good. Well, I think that will bring this discussion to a close. I think it's a very good point to end on; and as Diane said, tune in tomorrow on this website at 12:30pm and then again at 3pm for this event being broadcast from Manhattan. So, thank you all; thanks Lyn. Thank you all for joining us; and stay tuned.

[“Vi kommer med fred, for hele menneskeheden”](#)

Det var mindeplade, som de første astronauter bragte til månen for næsten 50 år siden: “Vi kommer med fred, for hele menneskeheden.” Ikke blot astronauterne, men hele den amerikanske nation og millioner af andre mennesker rundt om på jorden fik ændret deres tankegang om menneskehedens fremtid af disse rejser, som de foretog, tilrettelagde og bevidnede.

“For første gang besluttede mennesker sig bevidst for at lære at leve og agere i omgivelser, der er komplet anderledes end dem, fra hvilke vi har udviklet os,” som en astronaut sagde det.

Men næsten fra den ene dag til den anden trak de smukke skibe, der cirklede om månen, sig tilbage; fjernere rumrejser blev glemt. Landet kastede sig ud i krige – modelleret efter britiske og franske kolonikrige –, som er fortsat siden da, og som USA ultimativt har tabt. Under præsidenter G.W. Bush og Obama, har de spredt katastrofer af krig og terrorisme tværs over Mellemøsten, Nordafrika og Europa.

Skønt der blev udpeget ubemandede rummissioner for opdagelser og opdagelsesrejsende, var amerikanerne overbevist om at være "praktiske" og at glemme at gennemleve opdagelser, som de ofte havde gjort før.

Andre nationer, Kina og Indien i særdeleshed, planlægger nu at tage de store opdagelsesskridt i rummet, planlægger Mars-missioner, programsætter de første landinger på den storslåede platform for opdagelser af galaksen – Månens bagside.

På samme tid har de asiatiske magter sammen med Rusland planlagt og påbegyndt udfordrende projekter for ny infrastruktur, store øst-vest og nord-syd eurasiske landbroer med højhastighedstog, nye byer, energi, selv magnetstogsforbindelser.

Når de griber ind for at bringe krige til afslutning, så de kan påbegynde genopbygning og ny udvikling, så mener de det.

Præsident Obama, der prøver at sammenstykke militæralliancer, handelskrige, NATO-krigstrusler og konfrontationer for at stande de russiske og kinesiske ledere fra disse udviklinger – organiserer faktisk en "liga af tabere." Truslen om global krig fra hans forsøg på at intimidere Rusland og Kina er alvorlige; men han er en taber, der truer virkelige ledere som Putin og Xi.

Glem hvad der er "praktisk muligt": Selv i bekæmpelse af terrorisme, er opdagelser hvad der behøves for at vinde sejre, opdagelser, som i at eksponere de saudisk/britiske hænder, der kontrollerede masse mordene d. 11. september, og pludseligt dermed se kilden til de seneste 15 års katastrofale krige.

Så meget desto mere i at genoplive det storartede amerikanske rumprogram. I samarbejde med de nylige dynamiske rum-magter vil det blive en ny kilde til at leve gennem opdagelser – der faktisk er menneskelige, som nationen lærte det for 50 år siden.

Den britiske udenrigsminister Hammond presser på for endnu flere NATO tropper som baltisk 'snubletråd'

D. 23. maj (EIRNS) – Philip Hammond, den britiske udenrigsminister, presser på for krig mellem NATO og Rusland, og giver genlyd for de gale vidtløftigheder fra forhenværende britisk NATO-general Sir Richard Shirreff, hvis nylige roman, der støtter en krig med Rusland i 2017, har modtaget udstrakt britisk medieopmærksomhed. Hammond kom ud fra sidste uges udenrigs- og forsvarsministermøde i NATO og pressede på for endog endnu større permanent NATO-deployering i de baltiske stater, Polen og andetsteds langs den russiske grænse. Det forventes i brede kredse, at NATO i juli på tomødet med statsoverhoveder og regeringer i Warszawa vil ratificere deployeringen af fire kampbataljoner til Ruslands grænser. Hammond meddelte, at han ville presse på for at NATO faktisk indsætter yderligere fire til fem bataljoner til frontlinjerne mod Rusland, i forlængelse af de fire der allerede er på bordet. Han beskrev udtrykkeligt den foreslåede deployering som en 'snubletråd', hvilket betyder, at tilstedeværelsen af disse NATO-tropper rent faktisk ikke har til hensigt at forsvare de baltiske stater eller centraleuropæiske stater, men at sikre at enhver russisk aktion omgående udløser krig med hele NATO.

Denne form for folkemorderisk galskab er kernen i Det britiske Imperiums aktuelle krigspolitik for Rusland og Kina. På EU's møde med forsvars- og udenrigsministrene i Bruxelles i dag, slog briterne også til lyd for behovet for at sætte europæiske tropper ind på landjorden i Libyen for at bekæmpe menneskesmuglere. Tyskland modsatte sig denne britiske plan, men gik ind på ideen om en stigning i EU's maritime deployering i Middelhavet for at afskære flygtningebåde fra Libyen og andre lokaliteter langs den nordafrikanske kyst.

Kinas udenrigsminister er tilfreds med "foreløbige høstudbytter" fra

"Ét bælte, én vej-initiativet"

23. maj, 2016 – Mens han var i Kasakhstan d. 21. maj for at gennemføre samtaler med regeringseksperter, gav den kinesiske udenrigsminister Wang Yi journalister fra Kina og Kasakhstan et overblik over, hvad der er opnået fra Silkevejens økonomiske Bælte- og Den maritime Silkevejs-initiativer, siden præsident Xi Jinping først foreslog Det økonomiske Bælte i 2013.

Xinhua gav en detaljeret rapport om hans bemærkninger:

Udenrigsminister Wang identificerede mange vigtige "foreløbige høstudbytter" fra "Ét bælte, én vej"-initiativet, som han karakteriserede som "værende i overensstemmelse med folks fælles håb om udvikling og samarbejde i forskellige lande i Asien og Europa... en yderst vigtig offentlig service tilvejebragt af Kina til det asiatiske og europæiske kontinent." De næste skridt vil fortsat følge princippet om "gensidig diskussion, gensidig konstruktion, gensidige privilegier," sagde han.

Det første "høstudbytte", som Wang pegede på var, at "en rammestruktur for internationalt samarbejde" er ved at blive sat sammen, hvori mere end 70 lande og organisationer har udtrykt villighed til at slutte sig til projektet, og samarbejdsaftaler mellem regeringer er blevet underskrevet med 34 lande og internationale organisationer. Finansielle støttemekanismer, såsom AIIB og Silkevejsfonden, begynder at arbejde." Projekter til forbedring af transportopkobling er undervejs, inklusive en jernbane mellem Ungarn og Serbien, et højhastigheds-jernbaneprojekt i Indonesien, jernbaner til at forbinde Kina med Laos og Kina med Thailand.

I Wangs optik er den "internationale industrielle kapacitets samarbejds-modus", der er sat i gang ved aftalerne underskrevet af mere end 20 lande, vigtigere end de specifikke aftaler på grund af den "vigtige demonstrationseffekt", som det vil resultere i.

Økonomiske korridorer begynder at manifestere sig. Den "kinesisk-pakistanske økonomiske korridor startede tidligt og udviklede sig hurtigt; Kina, Mongoliet og Rusland "arbejder hastigt på at udarbejde planer og skitser" for en korridor; og den økonomiske korridor mellem Kina-Bangladesh-Indien-Myanmar udvikler sig støt.

Tog mellem Kina og Europa spiller en større og vigtigere rolle i at forbedre den økonomiske udvikling og handel langs med forbindelserne, sagde Wang. "Indtil nu har mere end 1500 tog succesfuldt rejst mellem Kina og Europa. Alene sidste år

blev 815 tog sendt af sted mellem Kina og Europa," med togafgang fra 10 byer i Kina til syv lande.

Wang rapporterede, at, som et resultat af alt dette, har der været en "heftig vækst i regional handel og investering" – dobbelt så meget som den gennemsnitlige globale vækst, siden "Ét bælte, én vej"-projektet blev påbegyndt, alt imens "der er opnået tættere menneskelig kommunikation" fra de mange kulturelle festivaler og projekter, der ledsager projektet.

POLITISK ORIENTERING den 26. maj 2016: **Asien vil samarbejde med Kina og Rusland,** **trods trusler fra Obama** **Se også 2. del**

Med formand Tom Gillesberg

Video 2. del: (5 min.)

Lyd:

Steinmeier fra OSCE-konferencen: **Samarbejde med Silkevejsinitiativet** **og Den Eurasiske Økonomiske Union** **som grundlag for en varig**

fredspolitik

Den tyske udenrigsminister Frank-Walter Steinmeier holdt åbningstalen ved OSCE's økonomiske konference "Connectivity for Commerce and Investment", der fandt sted i Berlin den 18.5.2016. Her understregede han betydningen af et økonomisk samarbejde som grundlag for en varig sikkerhedspolitik og henviste især til den kinesiske silkevejspolitik og den eurasiske økonomiske union. Steinmeier sagde blandt andet:

"...For to år siden kom den kinesiske præsident Xi Jinping på besøg i Tyskland. Og han rejste dengang ikke blot til Berlin for politiske samtaler, men tog også til Duisburg. Det er måske ikke alle her i salen, der kender Duisburg. Det bebrejder jeg Dem ikke. Men et besøg lønner sig! For der ligger én af de største indlandshavne i hele verden. Og: Byen er endestationen for godstogsforbindelsen mellem Chongqing i Kina og Tyskland – en forbindelse på over 10.300 kilometer! Præsident Xi tog dengang til Duisburg for at byde et tog på denne forbindelseslinje velkommen.

Hans besøg og denne jernbaneforbindelse – fra Chongqing over Khorgos og Moskva til Duisburg – den gør det tydeligt for mig i flere henseender, hvorfor vor konference er så vigtig lige nu!

– Denne forbløffende togstrækning – der gennemløber flere klimazoner – viser, hvilke geografiske udfordringer, der er forbundne med at udforme vort fælles rum, et rum, der strækker sig fra vore transatlantiske partnere over Europa og lige til Asien.

– Samtidigt tydeliggør denne strækning den store økonomiske dynamik, der allerede udfolder sig i dette rum, eller som stadig kan udfolde sine muligheder.

– Og ved den kinesiske præsidents besøg i Duisburg viser det sig, hvor vigtigt det er, at politik beskæftiger sig med de økonomiske spørgsmål – og omvendt.

– Og en anden ting bliver symbolsk synlig for mig ved denne skinnestreng, ved denne virkelig "belastelige" forbindelse, nemlig betydningen af visionen om et fælles sikkerhedsfællesskab – fra Vancouver til Vladivostok. Og det, mine damer og herrer, er en vision, som vi bør engagere os i! ..."

Den fuldstændige tale kan findes på:

<https://www.auswaertiges-amt.de/DE/Infoservice/Presse/Reden/2016/160518-BM-OSZE-Wirtschaftskonferenz.html>

Rusland, Japan og ASEAN åbner for langtrækkende perspektiver i Østasien

Præsident Putin benyttede Rusland-ASEAN-topmødet og et møde med den japanske premierminister Abe i Sotji til langtrækkende aftaler

I Asien er et faseskift af enorme dimensioner i gang. Dette viste sig blandt andet under topmødet mellem Rusland og ASEAN, der fandt sted i det russiske Sotji den 19. og 20. maj. Mødet fandt sted under mottoet "På vej mod et strategisk partnerskab i almenvellets interesse". (ASEAN-landene er Brunei, Indonesien, Cambodja, Laos, Malaysia, Myanmar, Filippinerne, Singapore, Thailand og Vietnam, med i alt over 600 millioner mennesker.) Præsident Putin erklærede, at dette topmøde var den største internationale begivenhed i Rusland i hele 2016.

De fleste statsoverhoveder fra de ti ASEAN-lande deltog personligt i topmødet, og Putin havde bilaterale møder med dem alle i løbet af en uge. Derved er samtalerne hjertelige og fortrolige atmosfære lige så vigtig som de konkrete resultater, heriblandt investeringsaftaler, tættere handelsforbindelser og i flere tilfælde også forsvarssamarbejde.

Også præsidenten for den asiatiske infrastrukturs-investeringsbank (AIIB), kineseren Jin Liqun, tog del i topmødet. Han forhandlede i Sotji om finansieringen af 16 projekter i Det russiske Fjernøsten til et beløb af 8 milliarder dollars.

Den amerikanske statsmand Lyndon LaRouche kommenterede denne nye udvikling med begejstring: "Dette er en sag af meget stor betydning!"

Udvikling af Det russiske Fjernøsten

I tilslutning hertil bekendtgjorde den russiske minister for udvikling af Fjernøsten, Alexander Galusjka, at Rusland har forelagt 16 projekter i Fjernøsten for AIIB. Nyhedsbureauet TASS citerede ham: "Vi forelagde projekterne for udvikling af de internationale samfærdselskorridorer Primorje-1 og Primorje-2, som projekter af interesse for AIIB. Vi har desuden informeret vore partnere i banken om vigtige udviklingsområder og om Vladivostok som frihavn og indbudt AIIB til hurtigt at deltage i udbygningen af Nordøstpassagen."

Korridorerne Primorje-1 (Harbin-Vladivostok-Natjodka) og Primorje-2 (Hunchun-Kraskino-Zarubino) ligger i det russisk-kinesiske-nordkoreanske grænseområde ved Det japanske Hav).

AIIB-præsident Jin erklærede efter mødet: "AIIB agter at fremme investeringerne i infrastruktur og i masstransportlinjer på den kæmpestore eurasiske landmasse, fordi vi tror, at regionens økonomiske potentiale forbedres, når vi forbedrer transportmulighederne. Vejen dertil er at mobilisere hjælp fra alle medlemsstaterne og fra de internationale institutioner såsom Verdensbanken, EDB (Den eurasiske Udviklingsbank), EBRD (Den europæiske Bank for Genopbygning og Udvikling) og andre institutioner", citerede Sputnik ham for.

Samarbejde med Japan

Også Japan udviser interesse for udviklingen af det russiske Fjernøsten. Japan er tæt forbundet økonomisk og militært med De forenede Stater og har ladet sig indfange af USA's præsident Obama i hans indkredsningspolitik over for Rusland og Kina. Men Japan har også sine egne interesser i Asien, især økonomiske, og søger derfor at samarbejde med sine naboer.

I et bidrag til bladet Executive Intelligence Review (27/5) beretter Michael Billington: "Japans premierminister Shinzo Abe havde den 6. maj et yderst udbytterigt møde med Putin i Sotji, til trods for at Obama havde forlangt, at han blev væk fra det. Og også selv om der ikke blev talt offentligt om det, erfarede EIR, at Abe og Putin havde enedes om en bestræbelse for at bilægge de territorialstridigheder mellem Rusland og Japan, der havde forhindret en fredsaftale mellem Japan og Rusland for at afslutte krigstilstanden. Over for offentligheden talte de to statsoverhoveder om en hel række mulige japanske investeringer, især i det russiske Fjernøsten, inden for energiproduktion, i olie- og gassektoren, medicinske indretninger, transportnet, havne og andre ting. Og her må man huske, at en så omfattende fælles udvikling også vil få afgørende følger for Den koreanske Halvø.

Putin indbød Abe til at deltage i det østlige økonomiske forum i Vladivostok den 2.-3. september. Man går ud fra, at Abe siger ja til denne indbydelse, og at et nyt topmøde finder sted med Putin ved den lejlighed. På forummet mødes internationale topfolk inden for økonomi og politik for at drøfte de økonomiske og investeringsmulighederne i det russiske Fjernøsten og den asiatiske stillehavsregion.

LaRouche kommenterede: "Vil Japan virkelig gøre det? Hvis ja, så er det en meget positiv udvikling for hele Asien."

Tættere samarbejde mellem Rusland og Indonesien

Også Indonesien, der med sine 240 millioner mennesker er det folkerigeste land blandt ASEAN-medlemmerne, er interesseret i et tæt samarbejde med Rusland. Som Jakarta Post berettede, foreslog Indonesiens præsident Joko Widodo under sine samtaler med Putin i Sotji, et tættere gensidigt samarbejde inden for økonomi og forsvar. Jakarta Post citerede den 19. maj Putin fra topmødet med Widodo, som han kaldte for konstruktivt: "Det hvilede på samme indstilling som hos præsident Sukarno, der var en ægte ven af vort land." (Sukarno eller Soekarno var i 1945-67 den første indonesiske præsident efter uafhængigheden fra Holland.) Generaldirektøren for olie og gas, Wiratmaja Puja, fra det indonesiske ministerium for energi og mineralforekomster, sagde under topmødet, at han håbede, at russiske foretagender ville tage del i opførelsen og driften af to olieraffinaderier i Indonesien: "Hvad raffinaderierne angår, har Rusland god kvalitet og teknologi. I de kommende år opfører vi to raffinaderier. 13-14 milliarder dollars er nødvendige for det ene raffinaderi på Østkalimantan. Infrastrukturen er allerede på plads, vi behøver kun investeringer til opførelse og drift af et raffinaderi. Det andet raffinaderi på Java kræver investeringer på 8-9 milliarder dollars. Det er en lejlighed for vore russiske partnere til at investere i Indonesien", citerede Sputnik Puja. I følge Jakarta Post talte Putin og Widodo om oprettelsen af en frihandelszone og om russisk hjælp til store infrastrukturprojekter i Indonesien, såsom bygningen af en jernbane på Kalimantan og et 1,8 GW-kratværksprojekt til omkring 1,8 milliarder dollars. Rusland skulle også være interesseret i at levere skibe, indbefattet flydende havne, sagde Putin.

Ruslands viceminister for økonomisk udvikling, Alexej Lichatjev, erklærede i følge TASS den 19. maj i Sotji: "Arbejdet med at skabe en frihandelszone mellem Den Eurasiske Økonomiske Union (EAWU) og Indonesien kan begynde, så snart Jakarta fremsætter anmodningen derom."

En sådan anmodning ville være et vigtigt signal, fordi USA's regering under præsident Obama her for tiden forsøger at isolere Kina og Rusland økonomisk med deres frihandelsaftaler TPP og TTIP.

Ændring af den strategiske situation

Når man sammenfatter alt dette, fremkommer der en forhåbning om et tæt og fortroligt samarbejde mellem Rusland, Indien, Kina og Japan inden for det politiske, økonomiske og forsvarsmæssige område. Og det vil igen ændre forholdene i Asien og i hele verden afgørende.

Lyndon LaRouche understregede forskellen mellem denne udvikling og Obamas såkaldte "drejning mod Asien". USA arbejder på at indkredse Kina og Rusland gennem et militært samarbejde med Korea, Japan og Filippinerne, men befinder sig selv i en tilstand af økonomisk forfald. USA producerer stadig våben, men bortset fra det er dets økonomi brudt sammen", og selv våbnene er langt mindre

effektive, end de giver indtryk af. Obama er overhovedet ikke troværdig. Og derfor kan hans regering heller ikke tilbyde nogle overbevisende alternativer til det økonomiske samarbejde mellem de asiatiske lande.

Amerikansk missilforsvar i Østeuropa: Hvordan Rusland vil respondere

D. 17. maj, 2016 – Under ovenstående overskrift udgav RT International i går en betydningsfuld artikel, der bredt kortlægger den russiske reaktion på NATO-provokationerne med indvielsen af den rumænske Aegis* landfacilitet den 12. maj, fulgt den følgende dag, den 13. maj, af første spadestik til den polske Aegis landfacilitet, der er programsat til at blive operationel i 2018. De mest prominente af de citerede reaktioner, der tilsammen peger på den kendsgerning, at Rusland vil respondere asymmetrisk og uforudsigeligt, inkluderer:

– Præsident Vladimir Putin: "Nu, efter deployeringen af disse antimissil system-elementer, vil vi blive tvunget til at tænke over neutralisering af udviklingen af trusler mod Ruslands sikkerhed."

– Maria Zakharova, udenrigsministeriets talskvinde: "Hvad vi ser fra vore vestlige partnere kan ikke kaldes et forræderi, fordi et forræderi kun er muligt fra ens nære venner. Det var forbryderiske skridt – krænkelser af aftaler....Idet vi ser hvordan denne situation udvikler sig, forbeholder vi os selvfølgelig retten til at respondere."

– Mikhail Ulyanov (udenrigsministeriet direktør for våbenkontrol): RT omformulerer Ulyanov, idet der siges, at "i teorien forventes det rumænske missilforsvarskompleks i sig selv ikke at udgøre en trussel imod den strategiske balance. Det er imidlertid umuligt at klarlægge hvornår USA og NATO vil mene, at sikkerhedsniveauet i Europa er 'tilstrækkeligt'." Så citeres Ulyanov direkte: "I dag er basen i Rumænien blevet bragt til operationelt beredskab; i morgen vil grundstenen blive lagt for konstruktionen af en tilsvarende base i Polen. Og så er der skibene, der bevæger sig frit omkring på havene, inklusiv i Sortehavet, Barentshavet og det Baltiske Hav. Og USA har afslået at diskutere enhver begrænsning."

– Viktor Murakhovsky (medlem af den russiske føderation rådsforsamlings militær-industrielle kommission): "For indeværende er Aegis landfaciliteten i Rumænien... ikke fysisk eller teknisk i stand til at afskære vore europæisk-baserede ICMS's. Men Blok 2A-modificeringen er lige om hjørnet...Blok 2A-missiler kunne, i det mindste i teorien, udgøre en trussel mod potentialet af missiler i europæisk Rusland." Han udkaster ideen om, at Rusland trækker sig ud af INF

traktaten, og placerer missiler i det vestlige Rusland på grænsen til Europa. "Jeg husker særdeles godt de massive anti-amerikanske demonstrationer, der fandt sted i Vesten på det tidspunkt, hvor traktaten blev forhandlet. Det var under dette pres, at Washington gik med til traktaten. Og grunden til protesterne var meget enkel: det er ikke behageligt at leve i bevidstheden om, at man befinder sig i nogens sigtekorn. I dag er det måske på tide at minde Washingtons østeuropæiske allierede om denne kendsgerning."

* Systemet bliver det første landbaserede element Phase II af det såkaldte europæiske Phased Adaptive Approach missilforsvarssystem og vil blive udstyret med SM-3 Block IB interceptor-missiler. Phase III kommer i 2018 med konstruktionen af det andet Landbaserede Aegis-anlæg i Polen, med Block IIA versionen af SM-3-missilet, som også vil være om bord på skibe fra den amerikanske flåde, der kan transportere BMD (Ballistic Missile Defense).

Vil Japan virkeliggøre det?

19. maj 2016 – Et faseskifte af enorme dimensioner er undervejs i Asien. En markør er topmødet mellem Rusland og ASEAN den 19.-20. maj i Sochi, Rusland. Mødets 'Leibnitz'ske' slogan er, "Mod et Strategisk Partnerskab for det Fælles Bedste." Præsident Putin har annonceret, at dette topmøde bliver den største internationale begivenhed i Rusland i 2016. De fleste af lederne for de ti ASEAN lande er personligt mødt op, og præsident Putin har holdt bilaterale møder med hver enkelt af dem over de seneste uger. Varmen og fortroligheden i disse samtaler er ligeså vigtig, som de konkrete resultater i form af investeringsaftaler, tættere handelsforbindelser og i mange tilfælde forsvarssamarbejde.

Jin Liqun, den kinesiske præsident for den Asiatiske Infrastruktur Investerings Bank (AIIB), var også tilstede på topmødet og diskuterede finansiering af 16 projekter i Ruslands fjernøsten til en samlet værdi af 8 milliarder dollars. "Det er STORT. Det er STORT," sagde Lyndon LaRouche.

Mere kunne siges, men når dette ses sammen med andre udviklinger, er der mulighed for det tætteste tænkelige betroede samarbejde mellem Rusland, Indien, Kina og Japan i Asien på det politiske, økonomiske og sikkerhedsmæssige område, der vil revolutionere Asien og verden.

På den kritiske Japan-flanke, vil Michael Billington i den kommende udgave af EIR (d. 27. maj) rapportere, at "den japanske premierminister Shinzo Abe den 6. maj holdt et ekstremt succesfuldt topmøde med Putin i Sochi, til trods for at Obama krævede, at han aflyste besøget. Selv om det ikke blev diskuteret offentligt, informerede kilder tæt på forhandlingerne EIR om, at Abe og Putin enedes om en vej frem imod at løse de territoriale stridigheder, som har forhindret underskrivelsen af en fredstraktat mellem Rusland og Japan til afslutning af 2. Verdenskrig. Offentligt har de to ledere diskuteret en bred vifte af potentielle japanske investeringer, mestendels i det fjernøstlige Rusland, i energiproduktion, olie og gas, medicinske faciliteter, transport, havne med mere. Det bør noteres, at lanceringen af sådan udstrakt fællesudvikling også vil have betydningsfulde implikationer for den koreanske halvø.

"Putin inviterede Abe til at deltage i det 2. Østlige Økonomiske Forum i Vladivostok den 2.-3. sept. Abe forventes at deltage, og at afholde næste topmøde med Putin. Det Økonomiske Forum vil samle internationale forretnings- og regeringsrepræsentanter til diskussion om det økonomiske potentiale i Ruslands fjernøsten og det Asien-Stillehavsområdet, såvel som investeringsmuligheder."

"Vil Japan virkeliggøre dette?" spurgte Lyndon LaRouche i dag. "I så fald er det en meget positiv udvikling for Asien som helhed." LaRouche sagde, at dette er hvad han var involveret i tilbage i 1980'erne, da han besøgte Japan med sin hustru Helga. "Vi havde faktisk, blandt visse mennesker i Japan..., – vi havde en gruppe af mennesker, som virkelig var oppe på mærkerne, og havde evnen til at producere resultater, – men det gik tabt."

Undgå derudover letkøbte sammenligninger: Dette asiatiske faseskift kan på ingen måde sammenlignes med Obama, eller noget, der ligner Obama. Tværtimod. Den amerikanske økonomi er kollapsede – er ved at kollapse. Alt dette her, med at prøve at lodde tingene, sammenligne den ene ting med den, fungerer ikke mere. Man kan ikke drage en sammenligning med Obama; denne økonomi er kaput. Visse tiltag bliver kørt frem, men der er intet imponerende over det. Det synes som om, der er noget i det, men det er der i virkeligheden ikke. Han er overhovedet ikke troværdig; det er aldeles negativt.

Om Obamas fortsatte uhyrlige mørklægning af masse mordet den 11. september, næsten 15 år efter, sagde LaRouche, "Det er aldeles kujonagtigt; mere eller mindre. Hele problemet er det britiske anliggende, den britiske kongelige familie. Alt, hvad saudierne var involveret i, var baseret på den britiske kongelige familie. Det er, hvad disse politikere ikke pointerer, og det er derfor de gør det på den måde, de gør. De agter ikke at angribe de britiske interesser. Man er nødt til at tænke på, hvad de finansielle interesser er, fra

britisk side, med hensyn til USA. Og det er det, de ikke taler om.”

[RADIO SCHILLER den 23. maj 2016: Tættere samarbejde mellem Rusland og Japan, mens Obama nægter at beklage atombombningen af Hiroshima](#)

Med formand Tom Gillesberg:

[Senator Graham: FBI's aggressive bedrag omkring 9/11](#)

Uddrag fra LaRouchePAC fredags-webcast, den 29 april 2016

Senator Bob Graham fortsætter med at være meget kontant i sine beskyldninger omkring hvem der er ansvarlig for at dække over, det som han før har kaldt det "aggressive bedrag" af det amerikanske folk omkring spørgsmålet om, hvad der virkelig skete den 11 september 2001. I dette interview opfordrede Senator Graham ikke kun til frigivelsen af de 28 sider. Han opfordrede også til frigivelse af de titusinder af andre dokumentsider, der er blevet tilbageholdt fra det amerikanske folk og Kongressens efterforskere, og kaldte for en genåbning af 9/11 undersøgelsen. I dette interview gjorde Senator Graham som han har gjort før, men på en meget kontant og meget ærlig måde. Han placerede ansvaret lige uden for døren af FBI (Federal Bureau of Investigation), som han beskyldte, i utvetydige vendinger, for at lyve til Kongressen og engagere sig i dette "aggressive bedrag" af det amerikanske folk.

Lad mig indledningsvis læse nogle uddrag fra Senator Graham's interview. Senator Graham sagde:

”Grunden til at de 28 sider er så vigtige, er at de var konklusionen på

Kongressens undersøgelse af hvordan 11te september operationen var finansieret. Hvem betalte for det? Og mens jeg ikke kan diskutere detaljerne i dette kapitel, peger det kraftigt på Saudi-Arabien.

"Hvad vi officielt ved er, at der var agenter for den saudiske regering, som støttede mindst to af de flykaprere der endte med at bo i San Diego. De blev hjulpet med økonomisk støtte, med anonymitet, med et sted at bo, med flylektioner og med beskyttelse. I et tilfælde, i over et år.

FBI har udleveret 80.000 sider [ærligt talt blev de tvunget til at udlevere MO*] til en føderal domstol, gennem en Freedom of Information Act (FoIA) sag, der involverer en undersøgelse der fandt sted i Sarasota, Florida af forholdet mellem Mohammed Atta, lederen af de 19 flykaprere og to af hans håndlangere og en fremtrædende Saudisk familie, som havde boet i Sarasota i seks år. De tog afsted to uger før 9/11 under betingelser, som blev beskrevet som presserende for at vende tilbage til Saudi-Arabien, hvilket skaber den logiske slutning, at de blev varskoet og besluttede at de ville være bedre stillede andetsteds end i Sarasota, når 9/11 indtraf."

Intervieweren spurgte da Senator Graham følgende. Hun sagde, "Tror du, at de på hinanden følgende administrationer har beskyttet den saudiske kongefamilie imod amerikanske statsborgeres interesser?"

Senator Graham svarede, "Ja. Og jeg tror, det har været mere end en tilsløring. Jeg tror, det har været det, jeg kalder aggressivt bedrag. Der er tilfælde, hvor FBI offentligt har publiceret udsagn, som jeg ved fra personlig erfaring var usande. De erklærede at de i forbindelse med Sarasota sagen havde afsluttet undersøgelsen, og at undersøgelsen havde fastslået at der ikke var nogen forbindelse mellem flykaprerne og den fremtrædende Saudiske familie, og at de havde overleveret alle disse oplysninger til både Kongressens undersøgelse og 9/11 Citizens Commissions. Jeg ved det som en kendsgerning, at ingen af disse tre udsagn er sande."

Så sagde intervieweren til ham: "Lad mig få dette på det rette, Sir. Du påstår at FBI bevidst løj om dette spørgsmål, og at der har været en tilsløring."

Senator Graham afbrød hende, og sagde: ".. det er mere end en tilsløring. FBI misinformerede om hvad der er i deres egne registreringer i forhold til situationen i Sarasota"

Han blev spurgt: "Hvad tror du der skal gøres?"

Senator Graham svarede: "Jeg tror, vi er nødt til at have en generel genåbning af efterforskningen af 9/11. Både Kongressens og 9/11 Kommissionens undersøgelse foregik under stramme tidsrammer, hvilket udelukkede den fuldstændige undersøgelse, der nødvendigvis må gøres, når 9/11 sagen er genåbnet."

Hr. LaRouche sagde, efter at have lyttet til dette interview, at dette er meget klart og tydeligt. Dette kan der ikke gøres indsigelser imod. Alt, hvad senator Graham sagde, var helt rigtigt.

Han sagde: "Retfærdighed skal endelig ske fyldest overfor de amerikanske borgere. Det kan ikke længere udskydes. Ingen kan sige, "Lad os bare udsætte dette, lad os udsætte dette, lad os udsætte det endnu en uge. Det skal ske nu." Den sande historie er blevet tilsløret alt for længe", sagde Hr. LaRouche, og han fortsatte: "Sen. Grahams udsagn om dette er klare og tydelige. Hans identifikation af FBI's aggressive bedrag er lige i øjet, og kan ikke diskuteres. Husk, at FBI juridisk er underlagt justitsministeriet, som er medlem af den udøvende magt, hvilket placerer hele denne operation lige på Obamas dørtrin. Den udøvende magt kan ikke handle uden præsidentens direkte ordrer.

Ethvert forsøg på varigt at fortsætte som nu," sagde Hr. LaRouche, "er en krænkelse af de amerikanske borgeres forfatningsmæssige rettigheder, og det i interessen af det der beviseligt er en fjendtlig fremmed magt, helt op til det punkt af hvad man kan sige nærmer sig forræderi. Faren er 3. verdenskrig, hvilket ville betyde ødelæggelse af ikke kun USA, men hele verden. Der går ikke en dag uden at der forekommer en provokation, et eller andet sted i verden af Obama mod både Rusland og Kina, der hver vil kunne tænde luntten til 3. verdenskrig. Vi kan ikke vente, vi kan ikke udsætte det. Vi kan ikke sige, 'Åh, bare et par uger mere, blot et par måneder mere.' 3. verdenskrig er på vores dørtrin, og 3. verdenskrig ville betyde ødelæggelsen af menneskeheden.

"Våbenhvilen i Syrien nærmer sig opløsningspunktet. Saudi-Arabien og Tyrkiets rolle i dette er klar og udgør en meget indlysende pointe, at det strategiske momentum, der er nødvendigt gennem de-klassificeringen af de 28 sider, ville forhindre denne krig. Dette viser dig blot et eksempel – et meget umiddelbart eksempel – men det er blot ét eksempel på den strategiske nødvendighed af at frigive de 28 sider og blotlægge saudierne og deres partnere i det britiske monarki for hvad de er og hvad de gjorde i tilfældet med 9/11 forbrydelsen"

* MO: Modus Operandi – måde at agere på

Principper og grænsebetingelser for et nyt rumprogram.

Fra LaRouchePAC Fredagswebcast, 13. maj 2016

Ogden: Hr. LaRouche understregede i en samtale fra tidligere på dagen, at folk ofte stiller alle de forkerte spørgsmål, og så overbeviser de sig selv om, at de kan finde frem til svarene på disse spørgsmål, selvom de ikke engang ved, hvad de egentlig vil spørge om. Der er intet bedre eksempel på dette end vores tilgang til undersøgelsen af universets natur og udforskningen af rummet. Som folk nok er klar over, har Kesha Rogers i meget lang tid og meget højlydt bragt dette på banen. Denne uge har hun sammen med Benjamin Deniston sammensat et politisk program, som blev offentliggjort på hjemmesiden LaRouchePAC.com, under en ny kampagneside, som lige er blevet lagt op. Kesha kan selv sige mere om det, men et af omdrejningspunkterne på den nye kampagneside er Kinas igangværende arbejde med at søge efter de rigtige spørgsmål. Hr. LaRouche lagde stor vægt på, at de næste to år er af afgørende betydning, da Kina indenfor denne tidshorisont vil begynde at udforske månens bagside. Dette er en del af det fortsatte kinesiske Chang'e-program. Og forudsat at vi kan undgå en eller anden altødelæggende krise – hvis vi kan afværge, at tredje verdenskrig bryder ud, eller en lignende katastrofe – vil vi ifølge Hr. LaRouche gøre opdagelser som resultat af udforskningen af månens bagside, der vil bryde med alt det, vi troede, vi vidste om månen, universet og vores forhold til disse. Altså vil jeg gerne, Kesha, invitere dig til at uddybe disse problemstillinger.

Kesha Rogers: Klart, mange tak, Matt. Først vil jeg gerne oplyse, at det politiske program, som Ben og jeg har skrevet, »Principper og grænsebetingelser for et nyt rumprogram (Principles and Boundary Conditions of a New Space Program)«, kan findes her på siden (LaRouchepac.com – red.). Og dernæst vil jeg gerne invitere folk til at deltage i en kommende dialog med Ben og mig omkring dette program. Men jeg vil gerne vende tilbage til den diskussion vi havde før denne udsendelse med Hr. LaRouche, der omhandlede det samme, som vi gerne ville vise med dette skrift, nemlig at der ikke findes en deduktiv eller praktisk metode til at finde ud af, hvad vores solsystem er, eller hvad vi mangler at opdage om det. Vi mangler stadig at opdage, hvilken orden der ligger bag vores solsystem. Og den orden kan vi kun forstå, hvis vi også forstår indbegrebet af menneskets sind, og hvem vi er som mennesker. Den udfordring, der har været, de

fejl, der er sket, og den mangel på kompetence, der har rådet omkring udforskningen af rummet, hænger sammen med dette. En ting, vi diskuterede, og som jeg mener, er afgørende, er vores manglende forståelse af, hvad et rumprogram egentlig er; et veludformet rumprogram. Man havde tragiske ulykker i den tidlige del af rumprogrammet, f.eks. den, der skete i forbindelse med den planlagte opsendelse af Apollo 1 raketten, hvor Gus Grissom, Ed White og Roger Chaffee på tragisk vis omkom. Og i det lys må man reflektere over, hvordan mennesker som disse, da de indskrev sig i programmet, var parate til at ofre deres liv for at fremme menneskehedens forståelse af dens rolle i solsystemet. Det er samme form for offer man ser soldater gøre, når de går i felten; de ved, det er med livet som indsats. Men det leder tanken hen på, hvad vi endnu ikke forstår, og hvad det er, vi kommer til at opdage.

Og derfor mener jeg, det er så vigtigt at se på det nye kapitel, som Kina er ved at skrive menneskeheden ind i, i forhold til solsystemet og galaksen. De er ved at bringe menneskeheden som art, der rejser i rummet, op på et helt nyt niveau gennem deres udforsknings- og udviklingsprogram i forhold til månen, specielt bagsiden af månen. Og når man ser på dette, kan man se, hvordan mange prøver at forstå den rolle, vi har i solsystemet, og den rolle, som rumfarten spiller for menneskeheden, gennem deduktive metoder. Og det fik mig til at tænke tilbage på Krafft Ehrickes ide om, hvorfor rumfart er så vigtig. Han var ophavsmanden til ideen om, at det er af eksistentiel betydning for menneskeheden at forstå sig selv som en interplanetarisk art, hvilket han kaldte menneskehedens »udenjordiske imperativ«. Følgende citat stammer fra ham: »Ideen om at rejse i rummet bærer en enorm betydning, fordi den udfordrer menneskeheden på så godt som alle områder, både i forhold til dens fysiske og åndelige eksistens. Ideen om at rejse til andre himmellegemer er et tegn på det menneskelige sinds højeste form for uafhængighed og livskraft.«

Og jeg mener, det er det, der overgår menneskeheden lige nu; at vi bliver udfordret på alle områder. Det er det, der sker i forbindelse med eksistensen af vores rumfartsprogram; at vi bliver udfordret på alle områder, fysisk og åndeligt og omkring vores løfte til fremtiden. Og det er derfor, vi taler så hårdt mod de ekstreme angreb på rumprogrammet og indgrebet mod alt, hvad folkene i det amerikanske rumprograms kontrolcenter stod for, f.eks. Gene Krantz, der sagde, at vi lover at være vedholdende og kompetente. For der er intet vedholdende eller kompetent ved at tillade Obama at træde frem og afmontere og ødelægge vores rumprogram og gøre det til grin. Han promoverer et program, der er fuldstændig afkoblet fra virkeligheden, ideen om, at vi bare skal fange en asteroide, eller at vi skal sende et menneske med en enkeltbillet til Mars. Vi skal udvikle et marsprogram uden først at have en forståelse af galaksen som helhed eller af solsystemet som et integreret system, et system vi først skal

forstå og lære at kende.

Problemet er, at det program vi havde før, er blevet lukket ned af Obama. Det handlede om at vende tilbage til at fokusere på at udvikle månen. Tidligere havde vi et program, der handlede om at udvikle månen, fremsat af astronauter som f.eks. Harrison Smith, før Apolloprogrammet blev lukket ned. Ved afslutningen af Apollo 17 var Apollo 18, 19 og 20 allerede planlagt. Men de blev afskrevet, fordi vi forrådte vores løfte om et meningsfuldt rumfartsprogram og i stedet skiftede til et yderst uansvarligt program. Og derfor blev også risikoen for tab af liv forøget. Men vigtigere endnu – man kan sammenligne det med, hvad der skete i militæret – er spørgsmålet, hvad er det, vi giver vores liv til? Derfor må vi på ny vurdere, hvad meningen med vores rumfartsprogram skal være. Og den vurdering skal ske med udgangspunkt i at forsvare menneskeheden kreative identitet og menneskeheden som art. Og fokus må være, at vi skal ud og opdage, hvad det er, vi endnu ikke ved. Og kineserne udgør et fremragende forbillede for os, fordi de tager livet alvorligt. Og de er alvorligt engagerede i deres rumfartsprogram. Og så længe Obama er præsident – husk, at jeg har krævet hans afsættelse flere gange – men dette udgør denne præsidents største forbrydelse: hans nedlukning af rumfartsprogrammet.

Så jeg mener, det vigtigste spørgsmål er, hvad vi giver vores liv til. Denne nation har brug for et videnskabeligt spydspidsprojekt baseret på menneskeheden kreative udvikling. Og vi bliver nødt til at befri menneskeheden for den dumhed, som har overtaget befolkningens tankegang. Og rumfartsprogrammet er lige det, vi har brug for at befri menneskeheden. Vi har flere gange snakket om, hvordan den kreative kraft blev skænket til menneskeheden af Prometheus. Og det ser næsten ud som om, at Zeus har fået lov til at stjæle ilden tilbage fra menneskerne. Denne kreativitetens ild må gives tilbage til menneskerne igen, og hele befolkningen må opløftes til et niveau, der ikke er set før i historien. Vi må overveje, hvordan vi kan transformere den planet vi bor på, men det kan vi kun, hvis vi forstår, at jorden ikke er en isoleret planet. Som Krafft Ehrlicke siger, er den ikke et lukket system. Vi kan kun løse de problemer, vi står overfor: krig, hungersnød, sult osv. ved at vinde en dybere forståelse af det solsystem vi er en del af. Og det der blev snakket om tidligere i denne udsendelse peger på, hvad det er der udgør den grundlæggende forskel mellem Kinas og Ruslands tilgang til måden, hvorpå vi må organiserer os og samarbejder som menneskehed; og Obama-regeringens tilgang til politik; dens angreb på rumfartsprogrammet og dens march mod krig.

Det kommer vi til at diskutere yderligere i morgen, og jeg vil opfordre folk til at læse det politiske program, ikke som teknisk formidling, men fra et udgangspunkt omkring, hvad det er, der mangler i vores tænkning i dag. Hvad er det vi ikke ved, og hvad er det, vi bliver nødt til at opdage?

Betydningen af Schumanns sangcyklus "Dichterliebe"

Interview med John Sigerson, musikalsk leder for Schillerinstituttet i USA
Den 6. maj 2016 – Dennis Speed: Hvilken betydning har Schumanns sangcyklus Dichterliebe i musikhistorien? Hvorfor har du udvalgt dette værk til fremførelse ved Schillerinstituttets konference på Manhattan den 7. april?

John Sigerson: Cyklussen Dichterliebe er blot én af frugterne fra Robert Schumanns overflødigshorn i "liederåret" 1840. I årene forinden komponerede Schumann hovedsageligt klavermusik, ofte i samlinger af stykker, som man også kunne kalde for cyklusser uden ord. I én af disse citerer han endda udtrykkeligt åbningstemaet fra én af de første virkelige sangcyklusser, nemlig Beethovens An die ferne Geliebte, der frembragtes 24 år tidligere. I mellemtiden havde Beethoven-beundreren Franz Schubert komponeret begge sine berømte cykler: Die schöne Müllerin og Winterreise.

Hvad der derimod i særlig grad kendetegner Schumanns Dichterliebe er den utroligt sammenhængende virkning, han frembringer med blot 16 sange, hvoraf ikke en eneste er blot et minut for lang. Fra den første tone i den første lied – i øvrigt et cis – er der en ubrudt poetisk spændingskæde, der ikke hører op, før den sidste tone har klinget ud; interessant nok et des, altså den samme tone som den første, bare med en grundlæggende ændret betydning, som holder sammen på hele cyklussen.

Da man bad mig om at synge på konferencen, tænkte jeg straks på en lieder-cyklus, ikke blot én eller to sange, fordi jeg ikke ønskede at afslutte begivenheden med afslappende underholdning, men med en ægte moralsk udfordring i overensstemmelse med konferencens overordnede formål. Dette var nemlig at opmuntre deltagerne til at påtage sig politisk og moralsk ansvarlighed for, at menneskeheden ikke blot overlever som art, men får en værdig fremtid. I Dichterliebe må digteren, henholdsvis sangeren, begive sig ind i sin sjæls dunkle afkroge, før han til slut i den sidste sang er i stand til at le ad sig selv og, som det siges der, at "begrave de gamle, triste sange".

Speed: Dichterliebe nævnes hyppigt som eksempel på den romantiske skoles poetiske og musikalske komposition. Hvorfor understreger du, at det i virkeligheden snarere er lige det modsatte?

Sigerson: Nuvel, her bør man for det første forstå, at musikken, til trods for

at historiebøgerne siger noget andet, ikke er opdelt i "perioder", der adskiller sig ved forskellige "stilarter". Som Friedrich Schiller erklærede i sin berømte tiltrædelsesforelæsning om universalhistorie, så er historien ikke blot en rækkefølge af perioder eller kæder af begivenheder, men den er vidnesbyrdet om en tusindårig kamp mellem på den ene side menneskets skabende impuls, der adskiller det grundlæggende fra dyret, og på den anden side de oligarkiske institutioner og individer, der påstår, at mennesket dybest set blot er et dyr, og at dets kreativitet derfor skal inddæmme, lige så snart den truer disse institutioner.

Overalt i den klassiske musik er der ikke nogen stil, men som Lyndon LaRouche siger det, en "verdensanskuelse", hvis øverste prioritet er den menneskelige kreativitet. Den er et middel til at forædle mennesket, til at gøre det mere glad og produktivt, idet det opdager og udvikler universelle principper – principper for et levende univers i stadig udvikling.

Digteren Heinrich Heine, der skrev teksten til Dichterliebe, udviklede sig selv til en student af denne livsanskuelse, og i sit større værk Die Geschichte der Religion und Philosophie in Deutschland, påpeger han, at den "romantiske skole" i virkeligheden frembragtes af filosofen Immanuel Kant, der hævdede, at sand kreativitet i grunden er noget, der ikke lader sig erkende, og at menneskene nødvendigvis må være slaver af deres lidenskaber, der kun kan inddæmme af love og regler i samfundet. Med andre ord: mennesket er dybest set et dyr, der skal afrettes.

Schumann kendte og påskønnede ikke blot Heines digte, men også hans politiske og filosofiske skrifter, og når man forstår Heines digte og Schumanns musik rigtigt, viser det sig, at det her drejer sig om ikke mindre end denne grundlæggende konflikt, som jeg har lige beskrevet.

Metafor og ironi

Speed: Lyndon LaRouche understreger i særlig grad det polemiske ved denne musik; han siger, at når opførelsen er god og publikum opmærksomt, så vil det reagere med latter eller med stor irritation, men ikke med ligegyldighed.

Sigerson: Nuvel, hvis det blot var polemisk og ikke andet, så ville det ikke være kunst. Mere præcist lader det sig anskue fra metaforens synsvinkel, det vil sige den ironiske sammenstilling af elementer, der tilsyneladende ikke passer sammen "i det små", men som frembringer en bevægelse eller snarere en følelse, der leder frem til opdagelsen af en højere moralsk sandhed. Og som Schiller påpeger, må alt dette være klædt i skønhed, fordi man i et vist omfang må udelukke dagligdagens hæslighed for at opløfte menneskenes sjæle.

Denne form for metafor er princippet bag J. S. Bachs kontrapunkt, som mange af hans samtidige fandt meget frastødende, og som afvises fuldstændigt af nutidens

så kaldte populærmusik. Men ikke blot det: Selv den bedste musik af Bach, Beethoven, Schubert, Schumann og Brahms taber fuldstændigt sin "slagkraft", når den fremføres med en anden indstilling. Og derfor er en stor del af de opførelser, der nu om dage falder ind under rubrikken Klassik Musik, så åndsdræbende kedsommelige.

I det 20. århundrede var der én person, der forstod dette klart og derfor pådrog sig en del ærgrelse, nemlig dirigenten og komponisten Furtwängler. For ham gaves der ingen adskillelse mellem et univers under udvikling og den tænkende, kreative menneskeånd. Hans musik gjorde så stort indtryk, at endog Adolf Hitler nærede frygt for ham.

Speed: Schumann og Heine var venner, også med Felix Mendelsohn, dens søster og nogle andre, der dannede den kunstnergruppe, som Schumann kaldte for "Davidsforeningen (Davidsbündler)". Hvad udsiger Dichterliebe som projekt om deres livssyn? Var der andre værker af samme slags af Schumann, Heine eller andre?

Sigerson: Ja, det var en bred kreds af venner og medarbejdere, som Friedrich List i øvrigt også tilhørte, økonomien for det amerikanske system, der i nogle år var Schumanns nabo i Leipzig. Så dukkede den unge Johannes Brahms op en dag uden for Schumanns dør og blev ligeledes medlem af familien. Sammen med Schumanns hustru Clara viede de alle deres liv til musikken og til udbredelsen af dyberegående tanker og principper. De var stærke modstandere af musik, der kun bød på nymodens effekter, sådan som den tids oligarkiske kredse krævede det med den tids første "rockstjerner" som violinakrobaten Niccolò Paganini og klaverbokseren Franz Liszt.

Og hvad andre værker angår, så findes der naturligvis mange! Et andet af mine yndlingsstykker er Schumanns allerførste sangcyklus, hans opus 24, ligeledes en musikalsk underlægning til det, som Heine gerne kaldte sine "små giftige digte". En anden digter, som Brahms ofte satte i musik, var den mindre kendte Eduard Moltke, der hører til Helga Zepp-LaRouches yndlingsdigtere. Og Brahms yndede især at tage et stykke andenrangs romantisk digtning og behandle det strengt klassisk. Hans sangcyklus Die schöne Magellone er et godt eksempel på dette. Og jeg vil godt tilføje, at Furtwängler ofte gjorde det samme: hans berømteste eksempel er hans indspilning af Tsjajkovskijs 6. symfoni, Pathétique, fra 1938. Da den unge Lyndon LaRouche hørte denne indspilning, dengang han mod slutningen af anden verdenskrig var udstationeret i Indien, blev han overvældet af, hvordan det var lykkedes for Furtwängler at befri værket fuldstændigt fra alle "sæbeoperaagtige" elementer og ved hjælp af ironiske sammenstillinger løfte det op på det klassiske plan i Schillers betydning.

Det tyske parti Alternativ for Tyskland (Alternative für Deutschland): Gammel vin på nye flasker? Af Helga Zepp-LaRouche

Den 14. maj 2016: For mange mennesker er det nye afgørende spørgsmål i Tyskland ikke: Hvad mener du om religionen, men hvad mener du om AfD, Alternative für Deutschland? Er det blot et "parti for dårligt humør", som man ikke må kalde for nazister, så længe AfD "blot er højrepopulistisk", sådan som SPD's viceformand Olaf Scholz mener? Hvordan kunne fru Merkel blot have set mennesker med "fråde om munden" under disses sammenstød med AfD? Udgør AfD virkeligt "lyset for enden af tunnelen", fordi de benægter CO2-udstødningens påvirkning af klimaet, sådan som vicepræsident for Europäisches Institut für Klima und Energie og AfD-medlem Michael Limburg mener? Eksistensen af forskellige strømninger og deres pludselige valgfremgang får AfD til at virke egnet som en projektiionsflade for de forskelligste forventninger og ønsker.

Så hvad skal man mene om dette parti; hvor målrettet er dets program for de menneskers forhåbninger, der har stemt på dem? Er det farligt, eller kan det udvikle sig til noget farligt? Har det løsninger på tidens eksistentielle udfordringer såsom den eskalerende fare for en ny og denne gang termonuklear verdenskrig, eller den akutte fare for et nyt finanssammenbrud inden for den transatlantiske sektor, denne gang endnu mere dramatisk end 2008, eller for at nævne noget, som AfD allerede har udtalt sig om – har det en løsning på flygtningekrisen?

Da enhver ansats til strategisk tænkning er udelukket hos dette parti allerede ud fra dets selvforståelse, ligger det fuldkomment fjernt fra dets tænkning at kunne definere en løsning for at overvinde krigsfaren. Og da det selv er fuldstændigt fanget i en blanding af traditionel liberalisme og østrigsk skole, har det ingen analytiske forudsætninger for at erkende krisens omfang, for slet ikke at tale om noget begreb om, hvordan det transatlantiske finanssystems systemiske krise skal kunne overvindes. Og selv ved ét af de emner, hvor AfD mener at kunne score point, nemlig ved flygtningekrisen, er det himmelråbende inkompetent. Hvem mener og foregiver, at de kan løse den største humanitære katastrofe i efterkrigstiden ved at bruge pigtråd og anvendelse af skydevåben mod flygtninge ved grænserne, når der i de næste år vil flygte mange hundrede

millioner mennesker for krig, hungersnød og epidemier, hvis årsagerne til flugten ikke fjernes? En sådan bilder sig selv og andre noget ind – helt bortset fra den hæslige tankegang, der gør sig gældende hos ophavsmændene til den slags forslag.

Enhver bedømmelse af dette parti må begynde med de årsager, der ligger til grund for dets pludselige fremmarch. Disse ligger i det så godt som fuldstændige svigt hos politikerne i EU, hos regeringen i Berlin og hos de etablerede partier, der i længere tid har bibragt stadig større dele af befolkningen det indtryk, at der i sidste ende ikke er nogen instans, der bekymrer sig om deres interesser, eller som de kan henvende sig til. Og så længe dette ikke indrømmes eller afbødes, vil de såkaldte folkepartier fortsætte med at skrumpes ind. Fru Merkel har godt nok nu og da sagt, at man bør beskæftige sig med årsagerne til flygtningekrisen, men hun har intet gjort, hverken angående Bush- og Obamaregeringernes på løgne baserede krige i Irak, Afghanistan, Libyen, Syrien og Jemen – der er den ene årsag til flygtningekrisen – eller hvad angår den anden årsag: Den internationale Valutafonds, IMF's, kreditpolitik over for Afrika, der forhindrer enhver økonomisk udvikling. Og som følge deraf forbliver både årsagerne såvel som ethvert tilløb til virkelige løsninger ubegribelige. Og derfor sympatiserer stadig flere borgere med AfD's forenkede, inkompetente og dybt umenneskelige forslag.

Jo flere kompetencer og dermed jo mere ansvar den tyske regering og forbundsdagen har overladt til et uigennemskueligt, sjælløst bureaukrati i Bruxelles gennem alle traktaterne fra Maastricht til Lissabon, des mere stiger følelsen af hjælpeløshed, hvilket giver sig udtryk i en yndlingssætning hos tyskerne: "Man kan jo så at sige ikke gøre noget som helst!" Og dertil kommer indtrykket af, at partisystemet ikke giver den enkelte nogen som helst indflydelse på politik i al almindelighed, fordi reglerne for opstilling af kandidater samt partidisciplinen underligger en total topstyring. Og at denne kontrol vedvarende udøves til gunst for de finansielle interesser og til skade for almenvellet, og at som følge deraf de rige bliver stadig rigere og de fattige stadig fattigere, det er en erfaring, man især har gjort efter 2008 og efter de gentagne redningspakker. Das Handelsblatt offentliggjorde for nylig dokumentation for, hvad man hele tiden har vidst: 95 % af redningspakkerne til Grækenland, tilgår de europæiske banker. Hartz 4, den kolde ekspropriation af uskyldigt arbejdsløse mennesker, floppet med Riester-renten, fattigdommen i alderdommen, stigende omkostninger og dårligere omsorg i sundhedssektoren, manglen på betalelige boliger, svindende sikkerhedsfølelse, ikke mindst på grund af personalenedskæringer hos politiet, følelsen af at være ladet alene ved mødet med andre, uforståede kulturer, følelsen af at blive manipuleret med af massemedierne, af at ens egen regering ikke gør noget for at beskytte mod ind- og udenlandske tjenesters totale overvågning, fornemmelsen af, at regeringen

forfølger en konfrontationspolitik over for Rusland og Kina styret af USA og Storbritannien, hvad der fremmaner fare for en ny krig – denne liste kunne godt forlænges yderligere. Det samlede resultat af alt dette er, at flere og flere mennesker ikke længere føler sig repræsenterede af de etablerede partier. Og dette er ikke blot tilfældet i Tyskland, men i de fleste stater i Europa, ligesom i USA – tænk bare på Donald Trump.

I Tyskland viser udviklingen meget tydelige paralleller til situationen i 20'erne og 30'erne. Versaillestraktatens skylddiktat var principielt det samme som EU's skyldkorset, der nu om dage sætter de profitgrådige kasinobankers interesser over almenvellet, hvad enten det drejer sig om Grækenland eller om Tyskland. Forskellen mellem Brüning og Schacht på den ene side og Schäuble og Draghi på den anden angår kun det ydre, ikke det indre. Det er næsten en lov, at der som følge af en meget lignende frustration og usikkerhed vil opstå tilsvarende politiske og sociale bevægelser, der kun er anderledes i deres ydre fremtoning. Og ligesom dengang er det nu til dags tydeligt at se forskel på de mange mennesker, der rodløse og bedragne løb efter dem, der lovede enkle løsninger i ideologiske indpakninger, og så de geopolitiske interesser, der trak i trådene og forstod at udnytte den sociale gæring for deres egne formål.

Det grundlæggende begreb for den udvikling, der både karakteriserer udviklingen op mod første verdenskrig såvel som perioden mellem verdenskrigene, og som også i dag beskriver processerne i USA, i Europa og netop også i Tyskland, hvad AfD angår, er den fortsatte tradition for Den konservative Revolution. Det drejer sig her om den bevægelse, der er rettet mod "ideerne fra 1789", altså ideerne fra den franske revolution og endnu mere fra den mod Leibniz orienterede amerikanske revolution, de universelle menneskerettigheder og et menneskebillede, der opfatter mennesket som i stand til at udvikle sig frem mod grænseløs fuldkommenhed. Og dengang som nu er denne konservative revolution, som for eksempel sådanne "højreintellektuelle" som Götz Kubitschek udtrykkeligt beråber sig på, ikke nogen homogen verdensanskuelse, men udgøres af et bredt spektrum af "folkebevægelser", "nationalrevolutionære" og alle mulige beslægtede ideologier, der dog altid ser tilbage mod fortiden og forfægter en rent biologisk opfattelse af menneskeheden.

For at sige det med det samme: Hvis vi har lært noget som helst af historien, så bør vi betragte de forskellige måder, som USA og Europa brugte til at komme ud af 30'ernes depression og økonomiske og finansielle krise. I Amerika satte Franklin D. Roosevelt en stopper for den kasinoøkonomi, der var ansvarlig for krisen, med Glass/Steagall-loven om adskillelse mellem bankerne, med genindførelse af det kreditsystem, der gik tilbage til Alexander Hamilton, Reconstruction Finance Corporation, med Tennessee-dals-programmet og senere med Bretton-Woods-systemet og dermed med en politik, der bragte Amerika ud af krisen og gjorde det til den stærkeste økonomiske magt. I Europa derimod slog forskellige former for fascisme sig igennem, lige fra Mussolini til Franco,

Pétain og Hitler.

Det er en slags ironi fra historiens side, at det i dag er Kina, der virkeliggør Roosevelts tradition med sin politik for den nye silkevej, medens Amerika befinder sig i Wall Streets greb og er vendt tilbage til opskrifterne fra 30erne fra Europas pulterkammer. Tyskland befinder sig stadig på vippen, og det er endnu ikke afgjort, hvilken vej vi slår ind på.

Fortsættelse følger

RADIO SCHILLER den 17. maj 2016: **De nordiske lande skal ikke indrulles** **i** **Obamas konfrontationspolitik imod** **Rusland**

Med formand Tom Gillesberg

Yemen: Læsning af EIRs Rapport om **Verdenslandbroen bliver nationale** **begivenheder.**

D. 11, maj 2016 – De ugentlige sessioner med studier af den arabiske oversættelse af EIR specialrapporten Den Nye Silkevej bliver til Verdenslandbroen har udviklet sig til at blive nationale begivenheder, der overværes af ministre, universiteter, digtere, intellektuelle, forretningsfolk, civilsamfunds-organisationer, og de mest prominente nationale og internationale massemedier i Yemens hovedstad, Sanaa . Alt dette finder sted alt imens det anglo-amerikanske-saudi bombardement af byen og invasionen af landets sydlige del aldrig er ophørt. Disse begivenheder er organiseret af Rådgivningskontoret for Koordinering med BRIKS, som ledes af Fouad Al-Ghaffari. Et tusind kopier af

rapporten blev trykt i sidste uge til distribution blandt institutioner og individuelle statsborgere.

D. 10. maj afholdtes den 8. læsesession af rapportens 3. del, "Kina: Silkevejen til Udvikling af Fred," og sessionen blev overværet og adresseret af den fungerende minister for kommunikation, Hr. Muslih Muhsin Al-Azir. Mødet blev også overværet af formanden for Yemens Center for Strategiske Studier og Forskning, Dr. Abdul-Aziz Al-Muqalih, som også er en af de bedst kendte af Yemens digtere og romanforfattere, samt en anden prominent poet, Al-Gharbi Amran. Kopier af den frisktrykte rapport blev uddelt som gaver til nogle af de prominente gæster. Et stort banner viste rapportens omslagsside samt kortet af Verdenslandbroen fra bagomslaget, og et portræt af præsident Xi Jinping, prydede mødets baggrundsbanner.

Mødet blev også via video adresseret af Hussein Askary, medforfatter af EIR rapporten og oversætter af den arabiske version. Askary forklarede den kinesiske rolle i den Nye Silkevej, hvilken, – som forkvinde for Schiller Instituttet og 'den nye Silkevejsdame' Helga Zepp-LaRouche, har beskrevet det, – er det største projekt for fred og udvikling i historien. Askary redegjorde for historien om den fælles indsats siden 1996 af Kina og Schiller Instituttet, for at promovere og opbygge dette projekt. Han redegjorde også for grundpillerne af den Konfucius-baserede kinesiske filosofi bag den Nye Silkevej: Kærlighed, harmoni og gensidige fordele, idet han påpegede, at disse er diametrale modsætninger til det nuværende destruktive og inhumane anglo-amerikanske system.

Fungerende minister Al-Azir roste de historiske bånd mellem Yemen og Kina, der strækker sig fra den præ-islamiske periode (før det 6. århundrede A.D.), samt den kinesiske støtte til det yemenitiske folk siden den republikanske revolution d. 26. september, 1962, samt for Kinas støtte til alle aspekter af udvikling. Hver yemenitisk statsborger føler hver især virkningen af Kinas bidrag til hans eller hendes liv i dag, især til Sanaa-Hudaida motorvejen. Al-Azir understregede også vigtigheden af, at udbygge de gode relationer med Folkerepublikken Kina, og roste den rolle, som Rådgivningskontoret for Koordinering med BRIKS har spillet, for at forbedre Yemens relationer med venlige nationer, såsom Kina.

Den 9. Maj holdt Rådgivningskontoret et arrangement i fællesskab med Sanaa Universitetet og dets tilknyttede Center for Strategisk Forskning, for at underskrive en samarbejdsaftale om den Nye Silkevejsrapport, og anden forskning relateret dertil.

Foregående læsesessioner har behandlet LaRouche's ideer om fysisk økonomi inkluderet i Del 2, "Metrikker for Fremskridt." Efterfølgende diskussionen om vigtigheden af kernekraft, udtalte viceminister for elektricitet og energi, Dr. Hareth Al-Amri, at den Yemenitiske regering burde genoplive det kernekraftprogram, som blev opgivet i 1990'erne.

Mediedækningen af disse begivenheder har været konstant. Interessen for den Nye Silkevej og Yemens forbindelse med både Silkevejens økonomiske Bælte og det 21.

århundredes Maritime Silkevej (Et bælte, En vej) er blevet vækket i brede dele af landet, både gennem forståelse af vigtigheden af disse ideer, og visioner for rekonstruktion af Yemen efter den igangværende ødelæggende krig. I denne krig har saudiske krigsfly, med amerikanske og britiske våbensystemer, fokuseret på at ødelægge den basale infrastruktur og eksisterende industrier, for at tvinge befolkningen til at knæle for det anglo-amerikanske imperiums magt. Men det er ikke sket.

Disse aktiviteter er også blevet en kilde til håb for folk i Yemen, der betaler en høj pris på grund af denne sataniske geopolitiske krig. I øjeblikket er der forhandlinger undervejs i Kuwait mellem de Sanaa-baserede nationale kræfter, og den saudisk-støttede eksilregering, under protektion af FN. Den russisk-kinesiske indsats for at afslutte krigen i Syrien og genopbygge landet, mærkes også i Kuwait. De forskellige parter bliver fra alle sider presset til at standse kampene og genoprette den politiske proces, der skred godt fremad, før saudierne saboterede den i marts-april 2015.

Uanset udfaldet af disse forhandlinger, og uanset hvilken regering der endeligt etableres, vil den være nødt til at tage ideerne indeholdt i EIR specialrapporten med i betragtning. Og de visioner, som yemenitterne skaber fra deres læsning af disse ideer, vil nødvendigvis danne basis for genopbygning af landet, og bringe fred og udvikling til nuværende og fremtidige generationer. Kina og Rusland må bidrage til disse visioner med deres støtte og indflydelse, fordi Yemens skæbne vil få stor indvirkning på den vej, som det Nye Silkevejs Freds projekt vil tage.

Vær kreativ. Vær menneskelig.

Det er den eneste vej til overlevelse

LaRouchePAC leder den 10. maj 2016 – Den tyske avis *Sueddeutsche Zeitung* bragte den 10. maj en usædvanlig ligefrem artikel, hvori det anerkendtes, at den russiske præsident Vladimir Putin gang på gang har udmanøvreret NATO ved at tage raske og kreative strategiske flankerinitiativer, der hver gang har fanget NATO-kollektivets fjolser på den forkerte fod. Artiklen i SDZ gennemgik Putins aktioner på kampfronterne i Ukraine og Syrien, og kritiserede skarpt absurditeten i NATO's planlagte snubletråds-deployering af 4000 tropper til de baltiske stater og Polen, hvilken er berammet til at blive ratificeret ved det kommende topmøde for NATO's statsoverhoveder i Warszawa til juli. Putin har allerede annonceret, at han, for at modvirke NATO handlinger, opretter tre nye kampdivisioner for Ruslands vestlige og sydlige flanker, og chefen for de

Russiske Strategiske Missil Styrker gav i mandags en detaljeret beskrivelse af, hvordan Rusland imødegår den fortsatte deployering og modernisering af de amerikanske missilforsvars-systemer i Europa.

Sæt NATO og Washingtons "pragmatiske" hovedet-i-busken ikke-tænkning over for Putins strategiske flankoperationer, senest udtrykt ved Palmyra-koncerten, der fejrede heltene fra krigen imod barbariske Islamisk Stat.

Lyndon LaRouche opregnede den 10. maj i en dialog med nogle kolleger sine egne bestræbelser, parallelle med Putins, tilbage i 1999, da LaRouche producerede den historiske videopræsentation "Storm over Asien", der udpenslede de britiske krigsløjer rettet imod hele den Eurasiske region, i særdeleshed Rusland og Kina, på det samme tidspunkt som Putin, der var ny i embedet, lancerede en krig i fuld skala imod de tjetjenske rebeller, der senere forvandlede til al-Qaeda og Islamisk Stat.

LaRouche understregede, at de kommende forårs- og sommermåneder er fyldt med fare for krig, som et resultat af præsident Obama og andre vestlige ledere, der, med deres opførsel baseret på vrangforestillinger, undlader at indse, at deres barnlige krigsprovokationer mod Rusland meget vel kunne føre til en strategisk konfrontation med Moskva – i hvilken Putin er sikker på at vinde, såfremt der er noget tilbage af menneskeheden der overlever og kan samle stumperne op.

Den højere pointe, som LaRouche leverede, er, at sejr i krig ikke går til dem med planer om at besejre fjenden. Sejren går til de ledere, der, med de enestående kvaliteter af kreativ tænkning, definerer sejr som det, der besejrer menneskeheden fjender, fjender, der truer den fortsatte eksistens af menneskeheden på et højere videnskabeligt og kulturelt stade. Kreativitet, understregede LaRouche, er lokaliseret i udvikling af kræfterne i det menneskelige sind. Det er ikke en individualistisk proces, men det kommer til udtryk i uddannelsessystemet, der forbereder det kreative individ til at søge at gøre de opdagelser, der fremmer menneskeheden almene sag, ved at bringe opdagelser ind, der aldrig er blevet gjort før, og som kan transformere samfundets organisation til det bedre.

Problemet, som LaRouche identificerede, er degenereringen af den trans-atlantiske kultur og dets uddannelsessystem, så vi er ude af stand til at producere kandidater til højere embeder, kandidater, der møder minimumskvalifikationerne til at gøre tjeneste. Systemet er struktureret til at producere inkompetence, som bevidnet af især Hillary Clintons fremmarch. Det Republikanske Parti er et yderligere bevis herfor.

LaRouche fremsatte det centrale spørgsmål: Hvordan definerer man sejr? Ved at

'slå den anden fyr' eller ved at udvikle et menneskeligt sindelag, der stræber efter at gøre opdagelser til fælles bedste for hele menneskeheden?

Den russiske præsident Vladimir Putin er et lysende eksempel på netop en sådan kreativ leder, uanset hvor meget det bringer Obama og hans hirdsmænd til anfald af jalousi og morderisk raseri.

Se på Syrien. Putin foretog en rettidig strategisk intervention den 30. september 2015. Det forandrede alt. Men det var ikke tilstrækkeligt. Efter de syriske væbnede styrker – med russisk assistance – genvandt deres selvtillid og kompetence, trak Putin de russiske styrker tilbage. Han trak sig ikke helt ud eller afbrød. Han gav syrerne et klart budskab: I er nu i stand til at føre og vinde denne krig. Putin vidste, at de oprigtigt patriotiske syrere ønskede at vinde krigen, men de manglede redskaberne og tiltroen til at gøre det. Da først de opnåede disse nødvendige værktøjer til sejr, lod han dem fortsætte krigen og realisere deres egen succes.

LaRouche spurgte: Hvor skal menneskehedens nåde og herlighed lokaliseres? Det er defineret ved at leve på en måde, hvor jeres mission er at bringe menneskeheden som et hele op på et højere niveau. Formålet er et bygge et samfund, et uddannelsessystem, i hvilke konceptet om den menneskelige kreative opdagelse er det primære, og er definitionen på, hvad det vil sige at være sandt menneskelig.

Målt på disse standarder er USA i dag degenereret til næsten ukendelighed. På dette fremskredne tidspunkt, med en verdenskrig blot uger eller måneder væk, må amerikanere, på grund af den egoistiske Obama og hans kontrollører i det britiske kongehus, se de kolde hårde kendsgerninger i øjnene: Tiden er inde til at holde op med at være "pragmatisk", at holde op med at være den "gennemsnitlige amerikaner" og at begynde med at tænke på, hvad man kan gøre for at sikre en levedygtig fremtid.

Hvis en sådan forandring ikke opnås, er den nære fremtid sandsynligvis en fremtid med globalt kaos og potential verdenskrig – en krig, vi er sikre på at tabe.

[Embedsmand fra Kinas rumprogram](#)

bekræfter planer om en bemandedet månelanding

30. april, 2016 – Selv om kinesiske videnskabsfolk igennem nogen tid har presset på for en mission hvor astronauter lander på månen, kom den første meddelelse om en sådan plan i forbindelse med fejringen den 24. april af 'Den Nationale Rumdag', fra en højt placeret embedsmand i rumprogrammet. Generalløjtnant Zhang Yulin meddelte ved en konference for fejringen af Kinas første rumdag, at Kina planlægger at lande astronauter på månen i 2036. Zhang er viceleder af 'Kinas Bemandede Rumprogram', som lagde hans bemærkninger på deres hjemmeside den 28. april. Han er også stedfortrædende chef for Den Centrale Militære Kommissions Afdeling til Udvikling af Udrustning.

Kina må "forbedre sine evner og benytte de næste 15 til 20 år til at virkeliggøre sin intention om bemandede ekspeditioner for at udforske Månen" sagde Zhang, "og tage et afgørende skridt for det kinesiske folk, med at forberede grundlaget for at udnytte rummet". Han noterede også, at projektet ville, i al almindelighed, befordre den videnskabelige og teknologiske udvikling af landet. Zhangs kommentar følger præsident Xi Jinpings udtalelse på rumdagen om, at hans "vision for Kina" er forbundet med Kinas visioner i rummet.

Pang Zhihao, fra Kinas Akademi for Rumprogramteknologi, beskrev de udfordringer der er for Kinas rumprogram, for at udføre en sådan månelanding. Først skal en meget kraftig affyringsraket, i størrelsesordenen som en Saturn V måneraket, designes, udvikles, tilpasses mennesker og afprøves. "For at sende vore astronauter til månen, skal vi bruge en enorm raket, som er i stand til at løfte en nyttelast på mindst 100 tons op i kredsløb omkring jorden i en lav bane", forklarede han. "Det er derfor, at vore videnskabsfolk er begyndt på at udvikle Long March 9". Den nye løfteraket forventes at have en kapacitet på 130 tons og være i stand til at lette omkring 2030. Det bliver nødvendigt at udvikle en ny besætningskapsel, større og mere velegnet end rumfartøjet Shenzhou. At skabe nye rumdragter, velegnet til at gå på månen er på vej, og teknikker til nedstigning på måneoverfladen, en blød landing, og evnen til opsendelse fra måneoverfladen og til at møde og sammenkoble med et rumskib til hjemrejsen er alt sammen nødvendige forudsætninger.

Embedsmænd har understreget, at Kinas igangværende projekter danner grundlaget for en bemanded rummission. Møde og sammenkoblingsmissioner i jordrumskibet med Shenzhou-kapsler har dannet grundlaget for de mere krævende måne rumskibes møder, der er forudsætning for den bemandede mission. Næste års Chang'e-5

missioner, der vil sende måneprøver tilbage til Jorden, vil demonstrere den højhastighedsreturnering til Jorden, som den bemandede månemission vil kræve. Ligeledes var landingen af Chang'e-3 og dens ledsager månebil Yutu på månen en god øvelse for landingsteknikker borte fra Jorden.

Over de næste 15-20 år, sagde Zhang, vil alle disse færdigheder blive udviklet.

Hvad skal der til, for at gennemføre en global indsats mod terrorisme?: LaRouchePAC fredags-webcast den 6. maj 2016

Et uddrag:

Ogden: I løbet af en tidligere diskussion med Lyndon LaRouche snakkede vi også om dagens institutionelle spørgsmål, som lyder: »Hr. LaRouche, vær venlig at fremlægge dine anbefalinger om, hvordan man opbygger de institutioner og strukturer, der skal til, for at gennemføre en global indsats mod terrorisme, i et samarbejde mellem USA, Kina, Rusland og Europa. Hvilken form for organisering og politik kan du anbefale, og hvilken rolle tror du FN kan spille i en sådan indsats?«

Steinberg: Efter vores diskussion med Hr. LaRouche og Fru Zepp-LaRouche, som fandt sted for nogle få timer siden, vil jeg svare, at det første der må gøres, er at fremlægge en præcis redegørelse for, hvor den globale terrorisme har sin oprindelse. Og det har den i London – Londonistan – og i lande, der i stigende grad er blevet simple håndlangere for det Britiske Imperium og dets politik. Saudi-Arabien er en sådan håndlanger. Det har landet været i hundrede af år. Men i særdeleshed siden al-Yamamah aftalen fra 1985 har der været en britisk-saudisk organisation, der har ophobet store pengesummer, øremærket til at understøtte terrororganisationer som al-Qaeda og aflæggeren ISIS. Prøv engang at se på Sydamerika og Mexico, ødelagt af narko-terrorisme, og bemærk så, hvordan London har været centrum for den internationale narkohandel og de terrororganisationer, der er sprunget frem deraf. Hvis man ikke starter med at sige sandheden omkring terrorismens natur, omkring dens oprindelsessted; hvis man ikke våger at angribe det britiske og det saudiske monarki, så kan der ikke opstå et solidt grundlag for den form for samarbejde, der er nødvendig.

Det er klart at de fire ledende nationer, USA, Rusland, Kina og Indien alle er konfronteret med denne Angelsaudiske terrortrussel. Og for så vidt som disse nationer ikke samarbejder omkring udformningen af en entydig handlingsplan, der involverer nedlæggelsen af de britiske oversøiske finanscentre, der stiller finanserne til rådighed for terrororganisationerne, er der intet grundlag for sejr. Hvis disse lande går sammen – for hvilke FN's sikkerhedsråd ville udgøre den perfekte platform – kan der føres en succesfuld krig mod den form for terrorisme, der udfolder sig globalt i dag. Og det er en afgørende del af den krig, der allerede er undervejs.

Og så er der selvfølgelig det mere langsigtede spørgsmål omkring, hvordan man skaber en tilstand hvor mennesker ikke har noget incitament til at gå med i den slags terrororganisationer. Det spørgsmål ligger implicit i Kinas politiske projekt kaldet »Ét bælte, én vej«: Udviklingen af Asien gennem denne »Win-Win«-politik. Visse desperate politiske ledere i Europa – sågar i Tyskland – lufter ideen om en »Marshallplan«, der skal genopbygge Syrien og Irak. Det vil give flygtningene en mission, så de vil tage tilbage og hjælpe med at opbygge deres lande med en masse opbakning udefra. Og det er en del af den slags passende og holdbare antiterrorstrategi, der skal til for at skabe en langtidsholdbar løsning. Allerede tilbage i 1970'erne fremlagde Lyndon LaRouche en plan for at skabe fred og udvikling i Mellempøsten. Udgangspunktet var at en økonomisk udvikling af regionen var den mest effektive antiterrorstrategi. Ligeledes sagde LaRouche i kølvandet på Oslo-aftalen i 1993, at man blev nødt til med det samme at køre bulldozer og arbejdsmaskinerne i position og begynde at genopbygge Gazastriben og Vestbredden og skabe et velstående område, hvor mennesker har en fremtid at leve for og se frem til.

Men nu har vi i stedet Saudi-Arabiens tyranni. Her over de seneste dage har vi set, hvordan Tyrkiets præsident Erdogan forsøger at etablere et brutalt diktatur i sit land og hvordan han afpresser Europa med truslen om at oversvømme Europa med endnu en omgang af flygtninge på flugt fra Syrien, Irak, Libyen og Afghanistan. Så der findes en holdbar og effektiv politik, men kun, hvis man tager tingene fra toppen og tager udgangspunkt i sandheden om, hvor terrorismen kommer fra. Således og kun således kan vi danne den rette form for sammenslutning af nationer, der samarbejder om et fælles mål. Og terrorismen kan overvindes, det er der ingen tvivl om, men ikke hvis udgangspunktet for processen er et svindelnummer.

Ogden: På den front så vi hvordan CIA-direktør, John Brennan, i TV-udsendelsen »Meet the Press« sidste søndag (1. maj) udtalte, at de 28 sider ikke vil blive offentliggjort af Obama-administrationen. Det viser med al tydelighed at USA ikke er klar til en alliance med Rusland, Kina og Indien, FN og Europa omkring

en effektiv krig mod terror, men stadig bukker og skraber for den saudiske kongefamilie, som stod bag 11. september.

Putins afgørende intervention i Palmyra, foruden hvilken byen stadig ville være under ISIS' belejring, skaber en stærk kontrast og viser vejen for at overvinde terrorisme. Så måske kan du forklare, hvad dette viser om, hvor Obama-administrationens sande alliancer ligger.

Steinberg: Det er meget ligetil. Det Brennan sagde på nationalt TV i »Meet the Press« i søndags var præcist, hvad vi regnede med, at han ville sige. Og alt dette var forårsaget af den vedholdende mobilisering for at få offentliggjort de 28 sider, som LaRouches politiske aksionskomité (LaRouchePAC) har været hovedansvarlig for. Denne mobilisering har tvunget Obama-administrationen til at bekende kulør og sige at den på ingen måde har tænkt sig at bryde med den Angel-saudiske alliance. Så længe Obama er præsiden og Brennan er CIA-direktør vil der være en beskyttelsesmur mod enhver form for afsløring af det Britiske Imperiums og Saudi-Arabiens rolle i terrorangrebet d. 11. september. Og naturligvis har FBI's topledelse været dybt involveret i at mørklægge denne sag. Hvis nogen troede at FBI på en eller anden vis havde skiftet identitet siden de mørke dage under J. Edgar Hoover, får de sig noget af en overraskelse. Den eneste forskel er, at teknologierne og ressourcerne, der er tilgængelige i dag, er langt mere vidtrækkende. Og det var daværende FBI-chef Robert Mueller, der personligt satte en stopper for, at de 28 sider blev offentliggjort.

Og så udtalte pressesekretæren for det Hvide Hus, Josh Earnest, tirsdag – han har ellers under pres fra de pårørende til ofrene for 11. september flere gange udtalt, at en i det mindste delvis offentliggørelse af de 28 sider ville finde sted indenfor de næste måneder – at han bakkede fuldt op omkring Brennans udlægning af sagen i »Meet the Press« udsendelsen og at der ikke ville blive nogen offentliggørelse. Og han løj så det drev, idet han gentog Brennans løgn om, at de 28 sider indeholder ubegrundede foreløbige ledetråde. Og det på trods af, at der er snesevis af saudiarabiske embedsmænd og politiske figurer, der er dybt involveret i at samarbejde med flykaprerne før angrebet d. 11. september.

Så USA befinder sig på sin vis i sandhedens time. Hvis I, det amerikanske folk, ikke kan gennemtvinge denne sag, hvis ikke vi kan få offentliggjort de 28 sider, så er det muligvis et tegn på at denne nation ikke længere har den moralske integritet, der skal til, for at overleve. Tilbage i 70'erne, da Vietnamkrigen viste sig som et monster, der åd USA op indefra, havde Senator Mike Gravel modet til at offentliggøre de såkaldte »Pentagon Papers« (Pentagons hemmelige dokumentation af USA's Vietnam-politik – red.) ved at læse dem højt fra talerstolen i senatet, og det ændrede historien. Og det er den slags øjeblikke

vi lige nu befinder os i. Vi har brug for at nogen udviser samme mod i dag, som Mike Gravel gjorde dengang. For hvis mørklægningen af den Angel-saudiske hånd bag 11. september bliver tilladt at fortsætte meget længere, vil denne nation have opgivet det, der retfærdiggør nationens eksistens.

1. del: POLITISK ORIENTERING den 12. maj 2016: Forvent det uventede. Se også 2. del.

Med formand Tom Gillesberg

Video:

2. del:

Lyd:

Russisk orkesterkoncert i det klassiske amfiteater i Palmyra – et magtfuldt fingerpeg om håb for fremtiden

Den 5. maj, 2016 – Torsdag gav det russiske Mariinsky Teater Orkester i det klassiske amfiteater i den syriske by Palmyra en smuk koncert, betitlet, "Med en bøn for Palmyra – Musik genopliver de klassiske mure". Indtrykket af koncerten opløfter allerede millioner af mennesker verden over. Begivenheden var dedikeret til mindet om dem, der har mistet deres liv til terrorister.

Koncerten var i særdeleshed til minde om Dr. Khaled al-Assad (1934-2015), den syriske arkæolog, der var kustode for Palmyra-antikviteterne i 40 år, og som

blev offentligt halshugget sidste august af IS, efter at have nægtet at give dem adgang til at ødelægge stadig flere statuer. Og ikke mindst til minde om den unge russiske specialstyrke-officer, Aleksandr Prokhorenko, der blev dræbt i midten af marts, efter at have tilkaldt russiske luftangreb på sin egen position, da han var omringet af IS under slaget om Palmyra. Han er posthumt blevet udnævnt til russisk helt, og hans legeme blev returneret hjem i dag.

Orkestrets dirigent Valery Gergiev ledede programmet, med hovedaktørerne Pavel Milyukov, førsteviolin og Sergei Roldugin, cello, sidstnævnte den kunstneriske direktør i Sankt Petersborgs Musikhus. I den officielle russiske delegation fandtes også direktøren for Sankt Petersborgs Eremitagemuseum, Mikhail Piotrovsky. Blandt publikum var også repræsentanter fra Kina, Zimbabwe og Serbien.

Det klassiske program omfattede Johann Sebastian Bachs Chaconne, Sergei Prokofievs Første Symfoni, og et uddrag af den moderne russiske komponist Rodion Schedrins (enkemand efter den berømte russiske ballerina Maya Plisetskaya) opera, "Ikke blot kærlighed." Da Gergiev introducerede programmets musikstykker, påpegede han, at Prokofiev skrev sin symfoni "i hyldest til fortidens store mestre – Mozart, Haydn, Beethoven," hvis værker udtrykker "optimisme og håb."

Ved åbningen af begivenheden hilste den russiske præsident Vladimir Putin alle velkommen via live video fra Sotji. Han talte imod terrorisme og udtrykte påskønnelse af koncerten, som han kaldte et "tegn på taknemmelighed, erindring og håb." Han sagde, "Jeg ser dette som et minde om alle ofrene for terroren, uanset tiden og stedet for forbrydelserne mod menneskeheden, og, selvfølgelig, som et håb, ikke blot for genopførelsen af Palmyra som et kulturelt aktiv for hele menneskeheden, men for den moderne civilisation, under denne tids skrækkelige tilstand, som er skabt af den internationale terrorisme.

Putin takkede musikerne og støtteaktørerne. "Dagens aktioner involverede større ulejlighed og farer for alle, ved at befinde sig i et land i krig, tæt på, hvor fjendtlighederne stadig pågår. Det har krævet stor styrke og personligt mod fra jer alle. Mange tak." Gergiev er en nær medarbejder til Putin, og cellist Roldugin en god ven.

Dirigent Gergiev talte før musikken – på russisk og engelsk. Han sagde, "Vi protesterer imod barbarer, der ødelagde vidunderlige verdenskulturelle monumenter. Vi protesterer imod henrettelse af folk her på denne storartede scene," idet han refererede til Islamisk Stats offentlige massedrab i amfiteatret sidste november. Gergiev er musikdirektør for Munchen Philharmoniske Orkester, så vel som dirigent for Mariinsky Teater Orkesteret.

Publikum fyldte amfiteatret. Sammen med lokale syrere, og militært personel fra både Syrien og Rusland, inkluderede notabiliteterne den russiske kulturminister Vladimir Medinsky, der har ledet indsatsen for at redde og restaurere antikviteterne fra Palmyra. Han var rørt til tårer over begivenheden.

Takket være superstærk optagelse, er selve koncerten, og billeder af den storslåede opsætning i Palmyra-ruinerne, nu bredt internationalt tilgængelig. Begivenheden er dagens hovednyhed i Rusland, og videoen breder sig hastigt verden over. RT udsendelsen af koncerten kan findes her:

<https://www.youtube.com/watch?v=9b0hFI4Zaw>

Planlægger den amerikanske præsident Obama en krig mod Rusland og Kina i august?

Af Alexander Hartmann, redaktør af "Neue Solidarität".

7. maj 2016 – Vil den amerikanske præsident Obama indlade sig på en militær kraftprøve med Rusland og Kina endnu før sin tilbagetræden? Den slutning må man drage, når man betragter de nyeste bestræbelser inden for amerikansk politik: Umiddelbart efter at det var lykkedes for USA's udenrigsminister John Kerry og Ruslands udenrigsminister Sergej Lavrov at forhandle sig frem til en udvidelse af våbenstilstanden i Syrien på grundlag af aftalen i Geneve, hvor der skulle oprettes et særligt, større kontor i Geneve med russiske og amerikanske militærpersoner og diplomater for at overvåge våbenstilstanden, blev Kerry – øjensynligt af Obama – foranlediget til offentligt at stille et ultimatum til den syriske præsident Bashar Assad: Dersom Assad ikke træder tilbage inden den 1. august, så vil USA "inddrage andre sider". I betragtning af, at USA allerede er ved at indsætte amerikanske soldater i Syrien uden den syriske præsidents godkendelse, må der øjensynligt være tale om en større militær indsats, der har det udtrykkelige formål at fremtvinge et regimeskift i Syrien. Og dermed står det klart, at Rusland og Kina, der begge modsætter sig et udefra påtvungent regimeskift i Syrien og selv er militært til stede der, skal stilles over for et valg om enten at lade Assad falde – eller at tage en direkte militær konfrontation med USA med i beregningerne. Og samtidigt fortsætter den militære opmarch og indkredsningen over for Rusland og Kina med at skride fremad "som en

damptrømler", sådan som BüSo's forkvinde Helga Zepp-LaRouche understregede det den 4. maj på sit internetforum.

Afgørende er tiden frem til NATO-topmødet først i juli, hvor skabelsen af NATO's faste troppetilstedeværelse i Baltikum skal godkendes af NATO's medlemsstater.

Disse enheder skal ikke udstationeres permanent, men indsættes i skiftende hold – ligesom i krigsområder. UN News citerede en ubenævnt militær talsmand: "Vi går fra gensidig hjælp over til afskrækning og fra gensidig hjælp over til opstilling til kamp." Det samme gælder også for de amerikanske troppeoverførsler til Filippinerne. USA's regering har allerede anmodet kongressen om en firdobling af midlerne til den amerikanske troppeindsats i Østeuropa, og den har – både gennem forsvarsminister Ashton Carter såvel som gennem general Philip Breedlove, den hidtidige overkommandoindehaver over USA's tropper i Europa, og dennes efterfølger general Curtis Scaparrotti, som Carter overdrog kommandoen til den 3. maj i Stuttgart – også gjort det ganske klart, at den betragter Rusland og Kina som sine vigtigste fjender.

Øjensynligt er præsident Obama ude på at gennemtvinge en "endegyldig løsning" af syriensproblemet efter sit eget sind, før han forlader embedet. Det er muligt, at dette set fra Obamas synsvinkel blot er ét stort bluffnummer, hvormed han vil bevise over for sig selv og resten af verden, hvem der er "herre i huset" – men hvis Obama skulle gå hen og forregne sig her, så kommer der til at blive en kernevåbenkrig mellem supermagterne. Det er på høje tid, at de fornuftige kræfter i de vestlige regeringer og parlamenter endelig tager sig sammen til at forhindre Obama i at udføre sådanne forrykte dumheder, for det farlige ved ultimatummer er, at de ofte frembringer en situation, hvor ingen af parterne længere kan trække sig tilbage.

Det er klart, at selvom Rusland og Kina samtidigt strækker hånden frem mod Vesten for en fornuftig samarbejdspolitik, kan de overhovedet ikke gøre andet end at reagere på den vestlige opmarch med selv at opruste og med forhøjet kampberedskab. Således meddelte Rusland for eksempel, at det som reaktion på NATO's oprustning i Østeuropa ville opstille tre nye divisioner, hver på 10.000 mand i løbet af året i sine vestlige og sydlige militærområder. Og det er ikke blot USA, der arbejder febrilsk på at modernisere sine atomvåben; Rusland og Kina gør nøjagtigt det samme.

Den nye Operation Barbarossa

Helga Zepp-LaRouche sammenligner NATO's opmarch i Østeuropa med "Operation Barbarossa", Det tredje Riges troppeopmarch for at overfalde Sovjetunionen, og

begrundede denne påstand på sit internetforum. Efter Obamas besøg bekendtgjorde forbundskansler Merkel, at 250 tyske soldater straks skulle deltage i NATO's bataljoner i Baltikum. I Rusland genopvækkes erindringerne om Den store Fædrelandskrig kraftigt her for tiden, "og når tyske soldater så her bare 71 efter afslutningen på anden verdenskrig udstationeres lige op til den russiske grænse i forholdsvis højt kampberedskab, så kan jeg meget vel forestille mig – ja, jeg føler mig fuldstændigt sikker på det – at det vil fremkalde virkeligt stærke følelser i Rusland. Hele NATO's politik er jo i grunden ikke andet end en indkredsning af Rusland og af Kina."

Når man betragter den samlede strategi – lige fra sanktionerne mod Rusland over forsøgene på at iscenesætte farverevolutioner og til den oprustningsspiral, som Rusland og Kina er tvunget ind i – så bør det være klart, at dette sker med den hensigt at frembringe regimeskift. Det spørgsmål forbliver ubesvaret: "Hvorfor skal atomvåbnene moderniseres? Alle amerikanske atomvåbenlagre skal moderniseres, de taktiske atomvåben B61-12 i Tyskland – det er angrebsvåben. Og hvad skal russerne mene om det?"

En offentlig debat savnes

Frem for alt kritiserede hun, at der hidtil ikke har fundet nogen offentlig debat sted omkring disse ting:

"Der er ikke engang nogen i Tyskland, der vover at udtale sig om sanktionerne – bortset fra med en tilbageholdende kritik. Men en debat om hele den militære dimension mangler egentlig fuldstændigt. Og det er virkeligt en skandale. Jeg mener, at vi virkeligt behøver en dramatisk ændring af vor politik, for vi skal selv bestemme over vore egne interesser i Tyskland og hele Europa. Bliver vi draget med ind i sådan en krig? ... Skal vi virkeligt lade os drive ind i sådan en konfrontation, så at sige i ly af USA, der virkeligt sætter Tysklands eksistentielle interesser på spil? For hvis uheldet er ude, så ophører Tyskland med at eksistere."

Det egentlige motiv

Det virkelige motiv bag konfrontationspolitikken over for Rusland og Kina, understregede hun, ligger i forhandlingerne om frihandelsaftalerne TPP (med de asiatiske nationer) og TTIP (med Europa), som USA's regering vil gennemtrumfe endnu før Obamas afgang. Dette demonstreredes af et indlæg fra præsident Obama i Washington Post med den megetsigende overskrift: "Amerika – og ikke Kina – fastsætter reglerne." "Heri siger han, at Sydøstasien og Sydasien udvikler sig med rasende fart, og vi – USA – kan ikke tillade, at Kina fastlægger reglerne,

for det gør vi! Og dermed har han egentlig lukket katten ud af sækken. For også ved den førømtalte militære oprustning og ved konfrontationsscenerne drejer det sig egentlig kun om én ting. Såvel ved TPP, TTIP som ved NATO's oprustning over for Rusland og naturligvis også i Det sydkinesiske Hav, i Korea, i hele den militære dimension, drejer det sig kun om ét enkelt tema – og det er at forsvare USA's enevældige position med alle midler.”

I Det sydkinesiske Hav drejer det sig med sikkerhed ikke om et par klippeøer, og den frie sejlads er heller ikke krænket blot en eneste gang, det er alt sammen blot grov propaganda. Tværtimod ønsker Obama at konsolidere ”USA's krav om overherredømme over Stillehavet og sandsynligvis også snart over Det indiske Hav, det vil sige over alle verdenshavene... Det drejer sig om at opretholde den unipolære verden.” Men det er så at sige fortid nu, for den er holdt op med at eksistere. ”Asien stiger opad, Kina udvikler sig, andre asiatiske stater, Indien, det, som før kaldtes for tigerøkonomierne, udvikler sig med rasende fart.” Kinas regering har reageret meget køligt på Obamas artikel ved at slå fast, at handelsreglerne ikke skal fastsættes af ét land, men af alle de inddragne nationer. Og under et møde i Australien, hvor det drejede sig om den kinesiske handelsaftale, deltog 15 lande, ”der øjensynligt fandt de af Kina foreslåede betingelser for langt mere attraktive end TPP, der egentlig kun har til formål at holde Kina udenfor.”

Thukydids-fælden

Men det afgørende punkt er dog, ”at alle imperier i historien er gået under som følge af at have forstrakt sig... USA har forstrakt sig her for tiden, de økonomiske tal er katastrofale – både hvad angår tallene for arbejdspladserne og tallene for den produktionsstigning, der i de sidste fem år har været nul eller endnu lavere. Det vil sige, at USA's fysiske økonomi skrumper mere og mere ind, og banksektoren er naturligvis blot en kæmpeboble, der har det endnu værre end i 2008 og truer med at eksplodere – ligesom i Europa.”

Hun fortsatte: ”Med andre ord, så er dette en politik, der ikke er holdbar, og det gør den også så farlig.” For der er kræfter i den transatlantiske sektor, der reagerer således på denne udvikling i Asien, at de er ved at gå i den såkaldte Thukydids-fælde, som den tidligere amerikanske generalstabschef flere gange har advaret om, nemlig konflikten mellem Athen og Sparta i det klassiske Grækenland, som Thukydids beskrev, ”hvor den ene parts opstigning førte til den anden sides krigsførelse og dermed startede den peloponnesiske krig, der i sidste ende førte til det klassiske Grækenlands undergang.” Det er noget, der i dag i brintbombernes tidsalder, og hvor der er tale om overgang fra afskrækning til kampberedskab og mobilitetstilstand for tropperne, er ekstremt bekymrende.

"Jeg har sagt det så tit: Vi behøver en offentlig debat. Hvor er Tysklands interesser henne? Tysklands interesser er netop ikke fremmedfjendtlighed eller "lukkede grænser", for den eneste måde Tyskland kan sikre sin eksistens på længere sigt er ved at indlede et nyt paradigme og deltage i det med andre stater, frem for alt med hele Eurasien, der så i fællesskab kan løse de problemer, der berører os alle: Det nære og mellemste Østens fuldstændige ødelæggelse og den frygtelige situation i Afrika. Og den eneste mulighed, vi har for at slippe ud af alle de konflikter, er den, at vi sammen med Rusland og Kina udbygger Den nye Silkevej til en Verdenslandbro."

[RADIO SCHILLER den 9. maj 2016: Koncerten i Palmyra, Syrien: Putins seneste flankemanøvre](#)

Med formand Tom Gillesberg:

```
<iframe width="100%" height="450" scrolling="no" frameborder="no"
src="https://w.soundcloud.com/player/?url=https%3A//api.soundcloud.com/tracks/26
3241683&auto_play=false&hide_related=false&show_comments=true&sh
ow_user=true&show_reposts=false&visual=true"></iframe>
```

[Rusland og Kina reagerer på krigs- krisen ved navn Obama](#)

D. 3. maj – Kina og Rusland gjorde det i dag officielt, at de udfører fælles anti-ballistisk missil forsvarsøvelser som direkte respons på, at ABM systemer bliver etableret rundt om deres grænser af Obama administrationen. Dette er en ekstraordinær handling. Det er blot det mest synlige tegn på, at de eurasiske magter tager strategiske skridt imod de eskalerende militære og økonomiske krigstrusler, rettet imod dem af den britisk kontrollerede Obama.

Vi er i forstadiet af en verdenskrig. Truslen er Obamas samtidige pivoter, bestående i at omringe og konfrontere både Rusland og Kina militært, samtidigt med offentligt at forlange, at USA's allierede tilslutter sig en handelskrig,

for at forkrøble Kina økonomisk.

Denne arrogante krigspræsident tror, at han offentligt kan udstede ordrer til Kina vedrørende dets økonomiske relationer, knuse den russiske økonomi med sanktioner, presse regionale nationer ind i alliancer for militære aktioner til konfrontation af de eurasiske magter.

Dette alt imens Kinas og Indiens økonomier vokser med 7 % om året, USA og Europas med nul.

De bankerotte finansielle magter centreret i City of London og Wall Street udhuler og konsumerer deres egne økonomier, alt imens de bruger Obama som deres instrument til at udnytte det amerikanske militære og termonukleare magt imod et nyt økonomisk paradigme.

Reaktionen hos de eurasiske magter på den trussel om verdenskrig, som Obama repræsenterer, er primært økonomisk – idet de gennemfører et nyt paradigme for verdensomspændende udvikling af produktiv infrastruktur, videnskabeligt samarbejde, rumforskning.

Tilbageslaget i Europa imod Obamas anti-kinesiske handelskrigsvåben viser, at de trusler, som han udsteder mod dette nye paradigme ikke virker.

Men hans intention om at omringe og provokere Rusland og Kina, sågar til et punkt på nippet af en total krig, vil fortsat være til stede, med mindre amerikanere tvinger ham ud af embedet ved rigsretssag eller fratrædelse. Grundlaget er der. Obama er, trods alt, medskyldig i, sammen med saudi-britisk efterretningsvirksomhed, at dække over drabene på 3000 amerikanere d. 11. september, og siden da, at lancere endeløse krige. Handling er, hvad der behøves. Så vil det nye paradigme være åbent for at genoplive den kollapsede amerikanske økonomi.

Kina og Rusland i samarbejde om missilforsvar

D. 4. maj, 2016 Kina og Rusland har besluttet at holde en fælles computeraktiveret anti-missil forsvarsøvelse i maj, skrev Peoples Liberation Army's avis {Liberation Daily} i onsdags.

Kommando- og personeløvelsen med kodenavnet "Aerospace Security-2016" vil blive holdt på det de Russiske Luftforsvarsstyrkers videnskabelige forskningscenter. Det er den første øvelse af sin slags afholdt i fællesskab af de to lande.

Det russiske forsvarsministerium udtalte, "Hovedformålet med øvelsen er – ved at holde sådanne øvelser med fælles luftforsvar og anti-missil forsvarsoperationer, – at forbedre de to landes evne til at håndtere en situation med tilfældige og provokerende angreb med ballistiske- og krydsermissiler på de to landes

territorium.”

Det sker som respons på det amerikanske forsøg på at basere et THAAD antimissil system på Sydkoreansk territorium, hvilket begge lande ser som en trussel imod dem.

Den kinesiske udenrigsminister Wang Yi sagde, at evt. etablering af THAAD-systemet overskrider de relevante landes behov for forsvar. Hvis det gennemføres, vil det direkte indvirke på Kinas og Ruslands strategiske sikkerhed, ” rapporterede {Liberation Daily}.

Den russiske forsvarsminister annoncerede også i fredags, at de to lande vil øge det samlede antal af deres fælles militærøvelser i 2016.

RADIO SCHILLER den 4. maj 2016: **NATO's optrapning langs Ruslands** **grænser//** **CIA-chefens udtalelser om de 28-sider** **om Saudi-Arabiens rolle den 11.** **september 2001**

Med formand Tom Gillesberg